"Literatura nu este limitată, pentru simplul și suficientul motiv că nici măcar o singură carte nu este."Jorge Luis Borges

CUVÂNTUL ARGEȘEAN

DECEMBRIE

revistă literară

2021

Catedrala episcopală și regală Curtea de Argeș

Basarabii în cinstire au lăsat spre nemurire,
Edificii seculare, scrise-n perle bizantine.
Nu departe de Manole, naște noua catedrală,
Cinstit loc de rugăciune și necropolă regală.

Foto şi versuri: Alexandru Oprea

ARTE VIZUALE

METALOPLASTIE

CONSTANTIN SAMOILĂ

rubrica președintelui

Adrian Mitroi
Președinte al L.S.R.filiala Argeș

LIGA SCRIITORILOR ROMÂNI
15 ani de la înființare

Anul acesta, Liga Scriitorilor Romîni a împlinit 15 ani de existență neîntreruptă. Înființarea acestei asociații profesionale deschise, a avut loc pe data de 8 septembrie 2006, din inițiativa unui grup de scriitori clujeni, grup coordonat de prozatorul, poetul, eseistul și criticul literar Alexandru Florin Țene, în prezent președintele național al LSR. Mare iubitor de frumos și, nu în ultimul rând, vizionar și deschizător de noi drumuri, Al. Florin Țene este și un om curajos, tenace, dar trăsăturile cele mai evidente ale dânsului sunt altruismul și modestia, ceea ce dovedește fapul că este un om inteligent și înțelept.

De la cei 11 membri fondatori, putem spune, fără să greșim, că în ziua de astăzi LSR reprezintă un fenomen social, un fenomen de masă. Iată și argumentele cu care susținem această afirmație. În prezent, LSR are mai mult de 1000 de membri care susțin activitățile specifice în 40 de filiale cu structuri teritoriale bine definite. Dintre acestea, 11 filiale au fost înființate în afara granițelor României (Europa, Asia, America de Nord, Australia), dovedind faptul că LSR reprezintă un fenomen „pandemic". Această Organizație Nonguvernamentală are personalitate juridică, are conducere proprie, statut propriu de organizare și funcționare și se autofinanțează.

LSR reprezintă unul dintre cei mai importanți promotori ai limbii, literaturii și culturii românești, care activează în zilele noastre. Această organizație, prin inițiativele și acțiunile desfășurate pe plan național și internațional, poate fi considerată ca fiind un vector foarte important de promovare a valorilor literaturii românești contemporane. LSR publică 18 reviste de literatură, reviste în care sunt promovate producțiile literare ale membrilor săi, dar și ale tuturor scriitorilor neafiliați, doritori de a publica în aceste reviste. Bine-nțeles că alegerea materialelor care prezintă o reală valoare pentru cultura românească este realizată, atent, de către colectivul de redacție al fiecărei reviste, scopul principal fiind acela de a ridica nivelul culturii, prin calitatea publicațiilor respective. LSR premiază cele mai bune produse care au văzut lumina tiparului în anul editorial precedent. Sunt acordate mai multe premii, în funcție de categoriile literare în care pot fi încadrate producțiile respective. Ținând cont de faptul că aceste publicații sunt scrise în interiorul mulțimii ce poartă titlul generic **Literatura Română**, premiile se acordă doar pe criteriile valorii, indiferent de organizațiile profesionale din care fac parte sau nu, autorii.

LSR s-a făcut cunoscută și recunoscută prin inițiativele și acțiunile întreprinse pe plan național și internațional. A fost instituită medalia și diploma „**Virtutea Literară**", care este acordată scriitorilor pentru opera, personalitatea și activitatea acestora. Anual, se derulează proiecte de colaborare cu diferite cenacluri și reviste literare, organizații, instituții, asociații, societăți, biblioteci, școli, parohii etc. Se organizează și se desfășoară, permanent, diverse activități de cultură: lansări și prezentări de carte; se organizează simpozioane, conferințe naționale și internaționale, editarea de antologii și anuare naționale și internaționale; se realizează parteneriate, expoziții de reviste și cărți, aniversări și comemorări; se realizează medalioane literar-muzicale, seri de poezie, interviuri, galerii de portrete; se organizează publicarea de cărți și reviste, lecturi publice și șezători literare; se organizează festivaluri de literatură și umor. LSR este fondatoarea și una dintre inițiatoarele și promotoarele sărbătoririi **Zilei Naționale a Limbii Române**, pe data de 31 august.

Pe lângă toate aceste extraordinare realizări obținute prin muncă și tenacitate, pe plan național și pe plan internațional, LSR are, din păcate, și o mare neîmplinire, datorată

factorilor decizionali aflați la nivel guvernamental. Pe scurt, în pofida tuturor eforturilor, explicațiilor, relevării circumstanțelor de ordin juridic, etic și moral, niciunul dintre miniștrii culturii care au ajuns să ocupe această funcție, din 2006 și până astăzi, nu a luat în seamă solicitările și argumentele aduse de LSR pentru recunoașterea acesteia ca **Organizație Nonguvernamentală de Utilitate Publică**, situație în care se mai află și alte organizații literare. Din acest punct de vedere îl putem cita pe președintele național al LSR: „Doar Dumnezeu și timpul poate decide valoarea unui scriitor”, aceasta fiind o aluzie la faptul că în România numai Uniunea Scriitorilor deține, în plan literar, statutul de Organizație de Utilitate Publică. În continuare, LSR va milita cu toate forțele, pe toate căile legale pentru obținerea acestui statut. Avem în vedere acest deziderat, deoarece: „...din punct de vedere legal, dorim să fim tratați nediscriminatoriu, egal, la nivel local și național.”, așa cum afirma domnul Al. Florin Țene.

Toate aceste argumente și explicații susțin afirmația făcută de mine la începutul acestui editorial: „LSR, ca organizație, la nivel general, reprezintă un fenomen pe plan național și internațional!”.

După această prezentare sumară a organizației, a modului de funcționare al acesteia, ale inițiativelor și acțiunilor desfășurate de-a lungul a 15 ani de existență neîntreruptă, pe un spațiu din ce în ce mai extins, a venit vremea să amintim și despre istoria, realizările, dar și neîmplinirile LSR - filiala județului Argeș, așa cum le-am trăit eu în ultimii 8 ani.

Am intrat în rândurile acestei organizații în anul 2014, ca simplu membru cu drepturi depline, dar și cu îndatoriri. În câteva luni am reușit să cunosc, din interior, organizația, să cunosc membrii care făceau parte, atunci, din această organizație, statutul, regulamentul de organizare și funcționare, micile bucurii, rivalități, frustrări și orgolii care patronau modul de gândire și de comportament ale membrilor săi. Organizația era alcătuită, în acea vreme, din 11 membri, decani de vârstă, care se întâlneau prin cafenele și ceainării, pentru a-și prezenta și discuta producțiile literare. Era un fel de societate închisă, la care, drept să vă spun, nu știu cum am reușit să ader, deoarece se pătrundea foarte greu. Mi-am publicat poeziile în revista asociației, revistă care purta numele de „**Carpatica**” și am participat la cenaclurile care se desfășurau ca activități lunare. În anul 2014, când am publicat primul meu volum de poezie, organizația desfășura, deja, un parteneriat cu Centrul Cultural Pitești, instituție care aparține Primăriei Pitești și care, și atunci, ca și acum, era și este condusă, cu fermitate și eleganță, de doamna director Carmen Salub. Primul meu volum publicat și lansat sub egida LSR, am primit din partea LSR - național premiul pentru debut literar – poezie. Pentru volumul al doilea de poezie, publicat în 2015, am primit un premiu din partea LSR - filiala Argeș. Astfel am avut ocazia să-l cunosc, mai îndeaproape, pe redactorul șef al revistei, care era și moderatorul cenaclului, din acele vremuri, „Armonii Carpatine”, domnul Nicolae Cosmescu, un om deosebit, muncitor și altruist. Toată munca ce presupunea culegerea de materiale, tehnoredactarea și legătura cu mass-media, era desfășurată, pro bono, de acest om cu suflet mare și cu spirit înalt. Din rațiuni care mi-au rămas total necunoscute, dar nu indiferente, în anul 2016 am fost ales Președinte al LSR - filiala Argeș. După aproape un an, am primit cea mai grea lovitură, fiind luați total prin surprindere de hotărârea nucleului dur al seniorilor. Aceștia au decis să facă cerere către Tribunalul Argeș, cerere în care solicitau desființarea, „în mod legal”, a LSR - filiala Argeș. Motivele și raționamentul acestui demers desfășurat fără a fi comunicat mie sau/și domnului Cosmescu, mi-au fost, îmi sunt și cred că îmi vor rămâne total necunoscute. Divinitatea care a hotărât ca eu să fiu ales în fruntea filialei, a făcut ca domnul Cosmescu să afle despre acest complot-sabotaj. Fire deschisă și sinceră, domnul Cosmescu mi-a prezentat situația, după care m-a întrebat, direct, ce aleg. Contrar impresiei de om fără inițiativă și fără orgoliu, om supus și ușor influențabil, impresie pe care am produs-o nucleului de seniori, am ales calea cea mai grea. Am hotărât, împreună cu domnul Cosmescu, să facem tot ceea ce este legal posibil, pentru a bloca demersul de radiere a organizației profesionale ce poartă numele LSR - filiala Argeș. Din fericire, demersul nostru a reușit. Filiala Argeș nu și-a întrerupt niciodată activitatea. Pasul imediat următor a constat în eliminarea din filială a tuturor semnatarilor petiției prin care se cerea desființarea acesteia.

Și, uite așa, o bună parte a anului 2017, filiala a funcționat numai cu doi membri. În pofida tuturor neajunsurilor și greutăților apărute, în mod normal, datorită acțiunilor anti LSR, cu ajutorul prietenilor, a Centrului Cultural Pitești, cu sprijinul conducătorilor mai multor instituții și cu ajutorul lui Dumnezeu, am reușit să supraviețuim. Ba mai mult, urmând exemplul păsării Phoenix, am renăscut din propria cenușă, reușind să ne atingem dezideratele propuse – activitățile noastre curente, parteneriate cu alte oeganizații, cenacluri, instituții, lansări de volume de poezie, romane, eseuri etc. Am continuat redactarea și lansarea revistei pe care am botezat-o cu un nume nou – „Cuvântul Argeșean”. Am continuat să aducem, în cadrul filialei, membri noi, unii foarte valoroși, alții foarte tineri, încurajând promovarea culturii în rândurile tineretului. Am continuat prezentările și dezbaterile pe marginea multor teme literare, în cadrul cenaclului pe care l-am rebotezat „Armonii Argeșene”. Am găsit o formă de continuare a cenaclului chiar și în timpul „pandemiei”, „cenaclul online”. Această acțiune este mult mai prolifică, realizându-se câte o înregistrare pe săptămână și este mult mai relevantă deoarece, executându-se cu unu, maxim doi participanți, informațiile primite prin lecturarea materialelor sau/și prin discuții-dialoguri libere sunt mult mai fidele, iar analiza lor este mult mai facilă. Cursul evenimentelor era unul pozitiv, iar prognosticul era excelent.

După care, dezastrul a lovit din nou. În luna august a anului 2020, domnul Nicolae Cosmescu a fost chemat de Dumnezeu să facă parte din colectivul de redacție al revistelor publicate în rai. O sarcină pe care, sunt convins, o va îndeplini cu succes, ajungând, chiar, să primească „Magna cum laude”. Problema cea mai grea a fost că această dispariție din viața publică și privată, a destabilizat din nou, de data aceasta mult mai puternic, existența și funcționarea filialei Argeș. Vă rog să țineți cont și de faptul că era necesară schimbarea regulilor în timpul jocului (dispariția domnului Cosmescu coroborată cu apariția „pandemiei” de Covid 19). Sincer, au existat momente în care am fost aproape de a ceda, crezând că destinul acestei filiale era îndreptat, fără posibilitatea de a schimba ceva, către dizolvarea ei. Din fericire, destinul era altul. Dumnezeu (care acționează prin oameni) ne-a trimis, pentru revistă, un alt redactor șef de excepție, pe doamna Cristina Onofre (membru al Uniunii Scriitorilor din România), poetă consacrată pe plan național și internațional, poetă care deține multe premii și diplome acordate drept recunoaștere a valorii creațiilor domniei sale. Eu am preluat frâiele, ca director coordonator al revistei și ca moderator al cenaclului. În loc să ne doboare, greutățile au creat legături strânse între membrii filialei. Aceștia, împreună cu alți participanți la cenaclu și cu scriitori neafiliați care publică în revista noastră, au luat hotărârea ca activitatea LSR - filiala Argeș să continue, chiar să se extindă și să se îmbunătățească. Toți acești iubitori de frumos au ajutat la atingerea propriilor deziderate, dovedind că unitatea creează forță.

Rezultatul acestor acțiuni: în prezent, LSR - filiala Argeș are 20 de membri și foarte mulți simpatizanți, dintre care unii doresc să se înscrie în această organizație profesională deschisă. Publicăm o revistă, Cuvântul Argeșean, în care încurajăm tinerele talente în a îmbrățișa arta scrisului, acțiune inedită printre revistele locale cu profil literar. În anul 2020 am obținut premiul LSR - național pentru tot ce a fost publicat în revistele lansate de filiala noastră în anul 2019. La competiție au participat 34 de reviste ale LSR și ale altor asociații de profil. Participăm la diferite acțiuni organizate de alte asociații și instituții de profil. Am organizat și susținut dialoguri pe diferite teme, evocări și omagieri. Am participat și participăm, cu producții literare, la alcătuirea mai multor antologii naționale și internaționale. Realizăm prezentări de carte și lecturi publice. Am participat și participăm la multe activități de profil, desfășurate în cadrul Centrului Cultural Pitești. Continuăm cenaclul „Armonii Argeșene”, în cadrul căruia obișnuim să avem invitați surpriză, membri ai LSR sau/și participanți constanți care susțin, cu pasiune, activitățile de promovare a valorilor literare de pe plan local, național și internațional.

Pentru ridicarea nivelului culturii de orice tip (economică, religioasă, legislativă, sanitară etc), literatura de orice gen trebuie inițiată, încurajată și promovată cu ajutorul tuturor vectorilor informaționali, cu condiția ca aceștia să fie onești și de bună credință. Orice om care a acumulat și prelucrat o anumită cantitate de informații, deține capacitatea de a emite ipoteze sau teorii care pot conduce către

crearea unui trend pozitiv în ceea ce privește evoluția societății umane. Cu atât mai mult, cei care studiază estetica și creează frumosul au contribuit, contribuie și vor contribui, totdeauna, la acest deziderat normal, natural al omenirii.

Închei aducându-vă aminte că inițierea și promovarea literaturii naționale reprezintă o dovadă de conștiință civică, de mândrie datorată apartenenței la un anumit grup populațional și un adevărat act de patriotism. **Atenție!** Vorba, cuvântul poate crea îngeri, dar și demoni!

consacraţii

Vasile Ghițescu

CHIRIAȘUL TRECĂTOR

George Topîrceanu este scriitorul asupra căruia critica literară a emis păreri dintre cele mai contradictorii. Poetul, înălțat uneori de critică pe culmile Olimpului literar, a fost alteori coborât cu bruschețe pe treptele cele mai de jos ale Panteonului cultural, sau pur și simplu negat cu violență, versurile sale fiind socotite drept o „degradare momentană a poeziei" (Vezi Eugen Lovinescu, „Istoria literaturii române contemporane", Ed. Ancora, 1927, p. 253).

Elogiile își aveau însă o cauză obiectivă: publicul, diferit ca vârstă și pregătire intelectuală intelectuală, primea cu aceeași largă receptivitate versurile sale.

Patronimicul celui mai rafinat umorist român se trage din comuna Topîrcea de lângă Sibiu. Tatăl era cojocar, iar mama maestră de țesătorie la Azilul Elena Doamna din București, unde s-a născut, în 1886 (acum 135 de ani - n.n. 2021), copilul Gheorghe, declarat la Oficiul Stării Civile de către doi muncitori analfabeți, aceștia depunând drept semnătură amprentele digitale. Destinul acestei familii, de a străbate multe locuri din țară: București, Șuici (pe Topolog), Horezu, Nămăești (lângă Câmpulung Muscel), Armășești, Văleni (lângă Curtea de Argeş), Ciocănești ș.a., se aseamănă cu viitorul zig-zag provocat de aceeași sărăcie a chiriașului grăbit care a fost G. Topîrceanu în perioada funcționăratului său din București.

Începuturile activității sale literare se produc la București și ele sunt puternic influențate de Sămănătorism.

Spre toamna anului 1911, la invitația lui Garabet Ibrăileanu, se mută la Iași în calitate de subsecretar al Revistei Viața Românească, devenind "mâna dreaptă" a marelui critic literar poporanist. Se stabilește în Iași și, cu câteva intermitențe, va rămâne acolo până la moarte - 7 mai 1937 - doborât de un cancer hepatic. El a povestit în conferința "**Cum am devenit ieșean**" parte din peripețiile sale, aspecte din prietenia sa cu Ibrăileanu și Sadoveanu, dând și elemente despre adaptarea sa în mediul istoric de la Iași.

G. Topîrceanu rămâne un scriitor clasic, fiind stăpân pe procedeele artei literare.

A lăsat literaturii române o operă bogată, diversă, profund originală, care a încântat generații de cititori atât în trecut cât și în zilele noastre.

Titlurile volumelor sale sunt edificatoare, iar rândurile din materialul de față sunt un îndemn: citiți și recitiți George Topîrceanu! Nu veți regreta! Amintiți-vă: "**Balade vesele și triste**", "**Parodii originale**" (ce titlu!), "**Migdale amare**", conferința umoristică în versuri rostită pe scena Teatrului Național din Iași la un festival al Societății pentru profilaxia tuberculozei "**Bacilul lui Koch** ", "**Din periodice**", volumul "**Postume**", volume de proză: "**Scrisori fără adresă**" ("**Țara de dincolo de negură**","**Într-o dimineață de primăvară**", "**Amintire**", "**Toamnă lungă**"), amintiri din perioada prizonieratului în Bulgaria, Primul Război Mondial - 1916 - "**Pirin-Planina**" și "**În gheara lor**", romanul neterminat "**Minunile Sfântului Sisoe**" ș.a.

Nu uitați începutul (și finalul) "**Baladei chiriașului grăbit**": "Trec anii, trec lunile-n goană/Și-n zbor săptămânile trec./Rămâi sănătoasă, cucoană,/Că-mi iau geamantanul și plec!".

consacraţii

Vasile Munteanu

Membru al L.S.R.-Argeș

O ZI LA CASA LUI DICKENS

Am procedat la contactarea unui hotel din Londra, care se numea Novotel London Waterloo. Am făcut o rezervare pentru 12 zile, în care pe lângă cazare era inclus și breakfast-ul. Plata am făcut-o printr-o firmă de turism din Pitești.

Din anul acesta, de când îl vizitam, hotelul trecuse de la 3 stele la 4 stele și își dublase prețurile. La aeroport la Otopeni, la check-in trebuia să fim cu o oră înainte, așa că, amicul nostru, Ionuț – taximetristul, ne –a sunat pe la 2:30 să ne spună că se află în fața blocului. A urcat și ne-a ajutat la coborârea bagajelor, le-a așezat în portbagaj și a demarat în trombă. Răceala se făcea uşor simțită, cu toate că era o noapte de vară, iar Piteștiul era învăluit într-o ceață alburie, lăptoasă, care se accentua din ce în ce mai mult pe când pătrundeam pe autostradă.

În mașină Ionuț le mai luase pe soția lui și pe fetița de 7 – 8 ani, pentru că de la aeroport se duceau la un supermarket, Europa, să încarce marfă pentru magazinașul lui. De obicei cumpăra textile ieftine ca să le vândă prin talciocuri sau prin diferite târguri.

Spre dimineață, ne-am îmbarcat într-o aeronavă Boeing 707 a companiei British. Călătoria s-a desfășurat în condiții optime, cu masă servită la bord, ceai, cafea și băuturi alcoolice sau răcoritoare. După aproximativ 3 ore am aterizat pe aeroportul Heathrow din Londra.

În aeroport am trecut cu dificultate pentru că ne-au pus să așteptăm ca să ne verifice. Probabil că serviciul lor, cei de la MI6 mai reținuseră și alte persoane pentru verificare.

Eram îmbrăcat cu o pereche de blugi, o geacă subțire, de vară, o cămașă înflorată, dar probabil atenția tipei din serviciile secrete a fost atrasă de superba curea militară pe care o purtam la blugi, originală de la armata 14 a Rusiei. În talciocul de la Pitești se vindeau multe accesorii de la Armata 14: haine, curele, lopeți, însemne, șalande etc.

Mă gândeam de asemenea ca numele meu să nu fi coincis cu alt nume, pe care serviciile lor, deosebit de suspicioase, îl urmăreau. Mai era și problema ascultării în avion a discuțiilor pasagerilor, fenomen utilizat de majoritatea companiilor de transport, ascultarea fiind la mare modă. Știam că se discutase în avion despre moartea prințesei Diana, despre cauze, și mai ales despre mecanismul și interesele care au fost puse la cale pentru uciderea prințesei și a amantului ei.

Odată cu vizitarea palatului Buckingham, când regina era plecată în Scoția, am putut vizita în câteva ore palatul și, cu toate că peste tot scria „Nu filmați!”, „Nu fotografiați!”, totul era interzis, am filmat și am fotografiat la greu. La fel filmasem și făcusem multe fotografii la Pablo din Piccadilly Street, unde i se pusese puțin poloniu în ceai marelui disident Litvinenko. Dar, când m-am întors în România, pe aeroportul Otopeni am constatat că-mi lipsea o valiză. În aceeași situație cu mine mai erau și alte persoane, cărora le lipseau valize, cum ar fi exemplul unui mare senator, care-a fost ministru, a făcut închisoare, s-a eliberat, n-a pierdut nici un leu din imensa avere, și în prezent este proprietarul a două, trei posturi de televiziune. Împreună cu el ne-am uitat pe internet unde scria mare și citeț pentru toată lumea că valizele fuseseră reținute de guvernul englez. Nu am înțeles niciodată de ce mi s-a reținut valiza, pentru că aceasta conținea tricouri, cărți de medicină, jocuri Lego, jucării și alte mărunțișuri.

Am făcut imediat reclamație la aeroport și după două săptămâni am primit valiza acasă. Nu lipsea nimic din ea, dar era totul răvășit și gândul principal mi-a fost să nu conțină ceva

materiale radioactive. O doamnă, care se ocupa cu depistarea radiațiilor și avea un aparat super Gaiger- Mòller, a venit la rugămintea mea și a verificat și valiza mea cu toate lucrurile din ea, dar s-a constatat că nu erau iradiate. Practic și iradierea a devenit o modă în lumea serviciilor. Pentru amabilitate am recompensat-o cu o sticluță de parfum fin, mai ales că era doctoriță, soția unui reputat medic din Pitești.

Hotelul ales de mine, Novotel London, Waterloo, era situat pe Lambeth 113. Are 187 de camere, iar la ora când scriu despre el s-a transformat în hotel de 5 stele. E o locație imbatabilă, aproape de Parlament, London Eye și Tower Bridge. Hotelul are o arhitectură unică, în formă asimetrică, cu un design interior elegant. Oferă camere luminoase și confortabile. Restaurantul are o terasă exclusivistă și deține o bucătărie excelentă, cu specific mediteranean și internațional.

De multe ori, dimineața, la breakfast, bucătarul care era foarte jovial și simpatic, ne prepara la vedere omletă, roșii coapte, vinete coapte și alte delicatese tipice englezești. Deseori de la breakfast ne făceam sandvișuri pentru restul zilei și ne puneam cafea în sticluțe de plastic pentru a avea mai târziu.

O mare atracție o reprezentau fructele confiate de la micul dejun.

Hotelul avea două săli de conferințe și pentru întâlniri ale oamenilor de afaceri. Este așezat pe strada principală, la aproximativ 1 km de centrul Londrei și de multiplele atracții turistice. Față de aeroportul Heathrowse aflã la o distanță de 30 de km și la 15 km de cel mai apropiat aeroport, London City Airport, la doar un pas de râul Tamisa, de Big Ben, având legături convenabile cu centrul orașului, la câțiva pași de stația de metrou. La fel, se pot închiria și biciclete. În dotări, hotelul mai cuprinde parcare cu plată, centru de fitness , centru de afaceri cu acces la internet, restaurant pentru nefumători și saună. În privința tipurilor de cameră pot fi pentru nefumători, apartamente de familie, camere duble sau simple, pentru fumători sau nefumători.

(**va urma**)

La Muzeul Ceasului

Viteza, timpul și spațiul totdeauna-s măsurate,
Cu instrumente alese, din ce în ce mai sofisticate.
Cele ce măsoară timpul, de-un prețios ajutor,
Încă din antichitate este inventarea lor.

Documente ce-amintesc despre cadrane solare,
Apărute în Egipt, pe bază de interpretare
A poziției, a lungimii unui stil pe suprafață,
Acum 2000 de ani umbra ce cădea din față.

Suprafața era gradată și ora va arăta,
Pe acest cadran solar, umbra în timp se mișca.
Dar primul cadran solar la Paris e realizat,
Orizontal, de orologieri, timpu-i bine calculat.

India, Grecia, China și tot Imperiul Roman
Aveau clepsidra cu apă, ca ceva cotidian.
Instrumente apar mereu ce vor timpul să măsoare,
Acum le vezi în muzee, adunate cu migală.

Praful de marmură, apa sau nisipul se scurgeau
Printr-un spațiu gâtuit, dintr-un vas în jos curgeau,
Vase conice suprapuse nisiparnițe alcătuiau,
Inserate în suporturi, timpul ele măsurau.

La Ploiești, Paris sau Londra, în muzee etalate,
Prezintă cu nostalgie, timpul în eternitate.
Ceas de masă, tip portic, cu mecanism muzical,
Încă din secolul XVI, în Europa-i pe val.

Elveția, Anglia, Franța, cu a lor supremație
În producția de ceasuri, progresul avea să vie.
Vor avea carcase mici, bronzuri, de argint, aurite,
Cilindrice, hexagonale și cu forme diferite,

Verticale, orizontale, cu specific decorate,
Renascentist sau baroc, toate timpul să arate.
Peste-un secol apăreau ceasuri astronomice,
Pendule cu rezonanță, performanțe tehnice.

Răsar ateliere multe și forme de rezonanță,
Premiate la concursuri, punând timpul în balanță.
Melodii sau sonerii, ceasuri - cu sticlă sau lemn,
Ora, ziua, luna, anul, arătau ca la un semn.

Stilul Ludovic al XIV-lea, „Amor timpul îl învinge",
Ceasul lui Mihail Sturdza, domnitorul îl va strânge.
Ceasuri - opere de artă, cu sculpturi și decorații,
Pentru șemineu Vincent, cu grupul „celor Trei Grații".

Ceas de masă verde, antic, decorat în stil „Empire",
Cu portretul lui Istrate, chimistul cu elixir.
Multe ceasuri elegante, marmură albă, cristal,
Necesitau ani de muncă, ca s-ajungă-n galantar.

Ceas cu postament din bronz pentru „Zeul Apollon”,
Cu un decor mitologic, pentru șemineu de bon-ton.
Multe scene biblice, „Iisus c-o femeie vorbea
La o fântână a lui Iacob, samariteancă era”.

Ceasul stil Louis Philippe, din aur trei medalioane,
Dintr-un porțelan pictat după vechile canoane.
Carcase bronz aurit și în cobalt emailat,
Un porțelan policrom, ceas mai greu de comparat.

Elegant, marmură neagră, personaj misterios,
În costum medieval, este-un ceas prea arătos.
Doctorului Kretzulescu acest ceas i-a aparținut,
Încadrat în stil Ludovic XIV, și cu sculpturi susținut.

Multe motive grotești, special au fost create,
Pentru tapiserii, decorații, ce vor fi apreciate.
Carcase-n formă de urnă, porțelan policromat,
Scene mitologice, toate-s bogat decorate.

Ceas german Gustav Becker,închinat Zeului Cronos,
Perioada neo-renascentistă, un decor misterios.
Muzeul n-ar fi complet dacă n-ar conține-n el
Ceasul plin de epigrame al marelui Păstorel.

Tot în stil neo-renascentist și din bronz cu o carcasă,
Creat în Germania de-un anonim, ceas de masă.
Cel ce-a dezrobit țiganii are și el aici un ceas,
E Mihail Kogălniceanu, un progresist „pas cu pas”.

Bronzul patinat susține două forme feminine,
Decorate cu motive geometrice, silfide.
În secolul XIX multe ceasuri au apărut,
Cu carcase de alamă, coloane de marmură susținut.

Sunt pendule cu mercur, giroscopic construite,
Multe forme artistice, în alamă aurite.
Ceas ca o bijuterie impunând stilul german,
Este chiar un ceas celebru, pictorul Theodor Aman.

Din secolul XVII apar ceasuri de perete,
Dispersate-n Europa, cu modificări discrete.
Prea bogat ornamentate și cu motive florale,
„Cronos devorându-și fiii”, scene mitologicale.

Carcasă din lemn sculptat, lui Coșbuc aparținând,
Zeul Bachus, struguri, fructe,multe scene conținând.
Dar un ceas deosebit, margini fine, ondulate,
Lui Duiliu Zamfirescu, timpul l-a ținut aproape.

Mai erau pe-atunci la modă multe tablouri cu ceas,
Cu mecanism muzical, carton, tablă, canafas.
Prin cronolitografie ele sunt multiplicate,
Cu structură aurită și compoziții bogate.

Spațiul culturii germane și în ceasuri s-a extins,
În tablouri animate, atracția a învins.
În muzeul „N. Simache” ceasurile tot băteau,
Ca niște inimi vii în artă, peste veacuri dominau.

consacraţii

Theodor Damian

Cântecul tău

Toată viaţa e-un cântec
şi tu eşti călătorul
ce-l cântă
la fiecare intersecţie
ţi se dă tonul
te-ncurajează
dar şi te-nspăimântă
Uneori nu eşti atent
şi cânţi fals
calci pe alături
rămâi în urmă
precum căprioara bolnavă
ce se sacrifică
pentru întreaga ei turmă
Cântecul tău devine
plângere
aşa trăieşti
mergi şi plângi
dezvrăjirea lumii
atât cât ţi-a rămas
în braţe o strângi
Păşeşti din neatenţie
în rătăcire
de aceea cântecul tău
fără să ştii
devine tot mai mult
tânguire

consacraţii

Christine Bernadette Rousseau

Membră a Uniunii Scriitorilor din România

Templierii lucrurilor simple

Christine Rousseau nu confundã poezia cu suma cuvintelor care o alcãtuiesc.

Christine Rousseau își compune propriul personaj. Se lasă absorbită de irealitatea lui, îl alcătuiește sau completează, odată imaginat, cu elemente din realitatea palpabilă. Pentru ea misterul, taina, nespusul fac parte din real.

Poeta nu identifică realitatea cu ceea ce se vede şi se lasă pipăit. Nici nu confundă poezia cu suma cuvintelor care o alcătuiesc. Ea adună cuvinte care să spună nespusul, nerostitul, inexprimabilul.

Profesiile de care vorbeşte, umile, neimportante, şi în care ea găseşte partea lor de poezie şi metaforă, sunt în viziunea Christinei Rousseau temple, iar cei care le profesează-templieri ai lucrurilor simple.

E înscrierea omului într-un cerc ca şi cel imaginat de Leonardo da Vinci: olarii, sobarii, zidarii, vânătorii, măturătorii, păsărarii, geamgiii, hamalii, brutarii, cultivatorii de tutun etc. sunt înscrişi în poeziile Christinei Rousseau într-o sferă a cotidianului, de ale cărei margini aceştia se sprijină, ca de cer şi pământ, cu cele două brațe şi cu cele două picioare.

Astfel păsărarul „vorbea despre păsări necunoscute cu păsări necunoscute”, vânătorul colinda în căutare de vânat „pe apele cerurilor”, măturătorul își face meseria într-o „casă cu îngeri”, zicerile temnicerului sunt acoperite de „zăngănitul cheilor”, o lume în care Dumnezeu dă, oriîncotro ar privi, de prezența Sa.

O realitate lipsită de orice gravitaţie, un domeniu al imponderabilității, în care oamenii profesiunilor modeste, „templierii”, de la rotari, hamali, sobari, pescari, plugari, până la cele blestemate, călău sau hoț de buzunare, pătrund în ele ca în niște temple pe care zeii le-au părăsit sau în care aceștia încă nu au intrat.

Academician Nicolae Dabija

GEAMGIU

Tânăr,
cu ochi ca măslina verde,
cu vorba tunând a ploaie,
pe spatele drept purtând suportul din lemn
cu geamuri în el, cu ne-geamuri.
O rază de soare
atingea piezi̦ş sticla
dând vestea pe garduri,
pe caldarâm,
pe case...
Geamuri!
Geamuri!
Vând geamuri de rouă,
vând geamuri care se topesc odată cu ploaia,
vând geamuri
cu miros de levănţică şi rozmarin.
Geamuri!
Geamuri!

HOŢ DE BUZUNARE

Şi cât de bine ştia el
că parfumul din fiecare buzunar e altfel,
e levănţică,
e mosc bătrân şi întârziat,
e lămâiţă,
migdale şi măr şi rozmarin uşor obosit.
Cât de bine ştia hoţul de buzunare
locul şi rânduiala fiecărei bancnote.
Înainte de a o vedea ochiul lui,
o vedea inima lui,
inima lui de parfum,
inima lui de pară,
veşnic fără stăpân,
inima lui bătând
ca un râu cu valuri mici
în malurile cu sălcii mereu curgătoare.

HAMAL

Port la fluviu.
Iarbă. Multă iarbă pe ţărm.
Mult nisip în adâncuri.
Un hamal în bocanci
încerca întunericul.
Întunericul părea că-i face loc.
Era o dimineaţă ce venea
cu goluri de aer
şi locuri de linişte.
Saci. Mulţi saci.
Făină, sare, orez...
Butoaie
cu ulei, cu vin, cu măsline,
cu dinamită.
Nimic nu lipsea.
Braţe,umeri,
palme, gânduri,
părul tuns scurt, deprins cu nisipul.

FOCHIST

Abur,
sevă,
timp alergând,
toate pulsau
prin venele fochistului,
praf şi fum curios
la vederea zărilor albastre.
Maşinăria trecea
o dată cu pădurile,
ca prin grădini
în care scântei de pene
şi suflete de aer blând
se topeau într-o calmă plutire.
Pe lângă locomotiva lui
se aşternea o seară cu voal.

CROITOREASĂ

Uneori
luna îngheţa
şi sunetul clopoţelului de la uşă.
Inima tinerei croitorese
trecea pragul.
O întâmpinau
o sobă cu tăciunii stinşi,
luna din colţul ferestrei,
apoi foarfecele, rigla, masa de croitorie,
degetarul,
paietele, perlele, brocarturile,
mulţimea de nasturi, dantelele,
mătăsurile cu bucuriile lor,
stofele de lână aducătoare de ierni,
maşina de cusut-un duh bătrân
cu dinţi de oţel şi suflet de fluture,
şi peste toate
tremurul ascuns
străbătând mâinile ei,
un tremur şi o bucurie,
alunecând ca pe zăpezi eterne...

SOBAR

Cuiburi de foc
făurea sobarul,
sobe învăluite
în albul răcoros
al nesfârşitelor veri,
sobe înaripate,
sobe mângâietoare,
sobe din argilă doinită,
sobe cu pasărea jarului în ele,
amintind
de vetrele vechi
mereu vorbitoare,
tăcute mereu.

consacraţii

Nicolae Branişte

Membru al L.S.R.-Argeș

Toamna amintirilor

Te ține-n viață câte-o amintire,
Un hop de care te-ai lovit cândva,
O clipă din care-ai luat fericire,
Vremuri din care-ai stors seva.

Vine timpul să te întorci la ele,
Taine să scoți din colț de odaie,
În nopți lunatice să cauți stele,
Pulbere din suflet fără straie.

Uneori, le prinde zorii dimineții,
Ieșite la plimbare fără bilet de voie,
Ispite le trezesc din anii tinereții,
File albe necuprinse în vreo istorie.

În viață etern te țin ele, amintirile
Sunt pâinea din care tai câte-o felie,
S-astâmpere foamea din trăirile
Din care-ai sorbit clipe de bucurie.

În memorie îți rămâne trecutul,
Agonie și extaz, ce-ai prins în zbor,
Pașii mărunți care-au fost începutul,
Pagini scrise trăgând de-un zăvor.

În amintiri citești, ca într-o carte
Pașii din călătoria ancestrală,
În manuscris, cu file numerotate
Ce-a prins ghiocul, viață astrală.

Zi de toamnă

Zi de toamnă, ca pe-o damă,
Te doresc în a mea palmă,
Văd că pierzi câte o frunză,
Verde, mi-ai fost călăuză.

Raza-ți blândă ai făclie,
Mușc din ea câte-o felie,
Până când n-o veștejește,
Bruma groasă care crește.

Pomii schimbat-au chimia,
Zări îngălbenind și glia,
Tărâmuri reci gonesc cocorii,
Zburători eterni, ca norii.

Anotimpu-l prind în palmă,
Un măr, o pară, pastramă,
Răsfăț dintr-o cană de must,
Să uit căldura lui August.

Zi de toamnă, ca o doamnă
Te invit la mine-n cramă,
La un must și o pastramă,
Ești sublimă, nu o spaimă!

Migranți

La vamă, nu s-a tras cortina,
Puhoi de oameni stau la rând,
Pe jos, pe tren ori în mașină,
După himere, ce-au în gând.

Fugari în timp din țara natală,
Bătând la porți mai luminate,
Aleargă după pacea mondială,
După visuri stelare, epuizate.

Un Babilon de amărâți hoinari,
Făr'adăpost, înfometați, desculți,
Bântuie lumea cu aripi de Icari,
În căutarea unor vieți de sfinți.

Ca păsări migratoare pleacă și revin,
Pe perne moi vor să pună căpșorul,
Pe aripi de vânt căutători de destin,
În cuiburi părăsite-și regăsesc dorul.

Pierduți în universul imens cenușiu,
În fața unor vitrine de lux, colorate
Gânduri însingurate poartă-n pustiu,
La vatră lăsând dureri neîmpăcate.

consacraţii

Constantin Teodor Craifaleanu

Tristețe

Tristețea mea nu e întâmplătoare,
Tristețea este felul meu de-a fi,
Atâta timp cât verbele -*„a iubi”*
Și *„a ierta”* nu-și mai au loc sub Soare,

Iar viața noastră-i plină de păcate
Și ura ne-mpresoară ne᾿ncetat
Și nu mai știm să spunem *„Te-am iertat!”*,
Sau *„Te iubesc!”*, sau *„Cum te mai simți, frate?”*...

Ne-ntoarce, Doamne, iar pe drumul Tău
Și-nvață-ne, te rog, încă o dată,
Că lumea din Iubire-a fost creată,
Iar drumul urii duce doar în hău!

Mi-e greu să scriu

În vremea asta nefirească
Îmi este tare greu să scriu,
Când ordinea de zi e-o mască,
Iar perspectiva... un pustiu.

Tristețea stâncii mă-ncovoaie,
Mă doare al pădurii plânset,
Lacrimi din nori îmi curg șiroaie
Și-mi crește un ocean în suflet,

Resimt durerea din adâncuri,
Dar și din bolta înstelată,
Ca pe un clește strâns pe sfârcuri
De care n-am să scap vreodată,

M-apasă jalea din câmpie,
Din Dunăre, din valul mării,
Iar drumul meu spre Poezie
Se-nfundă-n gropile uitării...

Nu mai pot scrie... Cui ce-i pasă?
Nici Muza nu-mi mai dă târcoale
De când fui izolat în casă,
Doar cu pereții la taclale.

În vremea asta nefirească,
Cu perspectiva un pustiu
Și ordinea de zi o mască,
Mi-e greu, mi-e tare greu să scriu,
Dar nici dacă mai vreau, nu știu.

Iubire pandemică

Iubita mea din izolare,
Iubita mea de pe Facebook,
Tu îmi ești pata de culoare
Din dormitorul meu de cuc.

Iubita mea internautǎ,
Știu, am un mare handicap,
Căci tu mai ai peste o sută
De buni prieteni pe WhatsApp.

Iubita mea cea virtuală,
Care postezi pe Instagram
Și îmi zâmbești în pielea goală,
Îmi vine să m-arunc pe geam,

Sau, barem, să-mi arunc Iphon-ul
Și țăndări să se facă jos...
Și să mă-ntorc la telefonul
Cu disc și mai butucănos.

Iubita mea din vremuri strâmbe,
Iubita mea din pandemie,
Ai făcut viața-mi să se schimbe –
În rău? În bine? – Cine știe?

Și iar a venit Toamna

Și iar a venit Toamna
Și frunzele ne ning,
Iar visurile noastre
Încet, încet se sting...

Și iar a venit Toamna
Și-i plin de crizanteme,
Dar, pentru fericire

Nu prea mai este vreme...

Și iar a venit Toamna
Cu-al *„viţei dulce rod”*,
Dar, gândurile mele
În gât mi se strâng nod...

Și iar a venit Toamna
Cu nopţile ei reci
Și totuși, ce frumos e
Pe sub castani când treci!

Căci iar a venit Toamna
Cu multele-i culori
Și-și lasă gândul slobod
Poeţii visători.

Toamnă onirică

Lacrimi de frunze ruginite
Din ochii cerului de toamnă
Îmi plouă-n suflet şi mă-ndeamnă
Să am vise nesăbuite...

Și mi te-nchipui, tristă doamnă,
Regina negrelor ispite
Și-a dorurilor infinite,
Care la chinuri mă condamnă.

Și lupt cu toamna și cu tine,
Amirosind a crizanteme
Și v-arunc raze din privire,

Ce se transformă în poeme...
Și mă simt rău, și mă simt bine...
Să fie ură sau iubire?

consacraţii

Simona Vasilescu

Membru al L.S.R.-Argeș

Ce lume minunată va mai fi!
Prin câmpuri aplecate-n soare,
Eu tot desculţă am pornit
Şi am simţit la tălpi izvoare,
Din Dunăre, din Mureş şi din Prut.
Inspir câmpie şi expir tandreţe
Atunci când spicele de grâu se coc.
Inspir din deal, expir naturaleţe
Adun grămezi de nuci ca să mă joc.
Inspir din jnepeni şi expir zăpezi
Prin învârtirea nopţii către zi,
Ca să-ţi aduc comoara şi să vezi
Ce lume minunată va mai fi!
Deja inspiri cu aur lume nouă,
Deja expiri cu aur simţ divin!
Îţi amintesc s-alegi, atunci când plouă,
Iubire, armonie, sunet lin!
Prin dealuri, peste munţi, prin cer de seară
Eu tot desculţă merg pe drum de vară...
Ce dragoste de glie mă-mpresoară!

Şlefuiesc univers
Aer din frunze ca luciul de apă,
Mari valuri de aer m-adapă...
Corpuri de iubire presată... uitată...
Se frământă-n schimbare și tac.
Martor sfânt sunt acum
Între luciul din cerul senin.
E de-ajuns ca să știu că mă vezi,
Mi-amintesc că exist și pulsez
Și mă nasc hotărât om divin,
Şlefuiesc univers biologic intens.
Și mă nasc hotărât om divin,
Şlefuiesc Univers biologic intens.

Ești și tu, suntem mulți,
Ritm alert printre sorii din noi.
E de-ajuns să mă văd strălucind,
Mulțumită-n străfunduri
De-ntregul prea plin!

Universul ce-o să fie
Ce spun munţii?
-Noi plângem şi ne simţim bine!
Ce spun dealurile?
-Preluăm binele pădurilor şi plângem de bucurie!
Ce spun câmpiile?
-Strângem plânsul ca în rod să fie!
Şi-ntr-un glas, deodată, auzim:
-Toate-s transformări din Măreţie,
Din înalt de Cer şi din Pământ,
Din lumina creştetului sfânt
Pân’ la brâu şi până-n tălpi crăpate,
Până-n labirint de neuroni,
Adumbriri şi valuri aruncate,
Prin nisip cu stele şi cu flori!
Fără poticniri sau supărare,

Doar cu gingăşia de copii.
Astea toate vrut-am să se ştie
Ieri… şi azi… şi în oricare zi!
Voi, aţi auzit că doar Iubirea
Dintr-un plâns sau dintr-o bucurie
Crește universul ce-o să fie!
Ce spun munţii, dealurile, câmpul?
-Noi am existat, noi suntem timpul!

Am revenit
Ca om, tu ai rămas tăcut
Mai multe zile petrecând prin ploi
Alese ca să spele pe pământ
Vechi amintiri şi altele mai noi.
Şi în tăcere te-am urmat
Când ţi-ai uscat opincile la soare,
Iubindu-ţi veşnic sunetul curat,
Zburdalnic printre flori de sunătoare.
Apoi, voinicii noştri s-au născut
Şi-n hora bucuriei au intrat.
De-atunci cunoaştem viaţa prin sărut
Şi în familii care au păstrat
Credinţa, portul, dragostea de neam,
Pământ cu ape şiroind vioi
Atunci ne-am întâlnit cu toţi,
Îmi amintesc tot freamătul din cer!
Am revenit ca să deschidem porţi
Din ceruri aurii, mister după mister.

consacraţii

Alexandru Oprea

De-am venit, de ce plecăm?
De la “facere” încoace-n mâna sorții ne aflăm,
Biete ființe efemere, stăm un timp, apoi plecăm.
Invocăm divinitatea, în genunchi ne închinăm,
S-avem viață-n veșnicie. **De-am venit, de ce plecăm?**

Soarele ne dă căldura dinspre Raiul luminat.
Peste noi și bolta albastră, totdeauna, ne-ncetat,
E rotund ca și pământul, iertători să ne rugăm
Să le fie-n veci rotundul. **De-am venit, de ce plecăm?**

Suntem ființele din haos, dintr-o lume fără sens,
Navigăm drept energie, rătăciți prin Univers,
Ne urmăm destinul sacru, cerului ne închinăm
Pentru sens, statornicie. **De-am venit, de ce plecăm?**

Alergăm mânați de soartă pe culoare efemere
Ne trezim c-a trecut viața alergând după himere.
Nemurirea-i doar în vise, în zadar o invocăm
Resemnați ne-ntrebăm iară: **De-am venit, de ce plecăm?**

N-am venit să facem umbră globului nemărginit,
Nici să rătăcim prin stele-n orizontul infinit.
Vrem doar soare și lumină, fruntea să o ridicăm
Doar spre viață și credință. **De-am venit, de ce plecăm?**

Timpul trece și n-așteaptă, poate trecem noi prin el
Ne-nvârtim pe-o roată-a vieții, pare sumbru carusel.
Care-i rostul nostru-aicea, încotro ne îndreptăm?
Stăm în palma sfântă-a sorții? **De-am venit, de ce plecăm?**

Ridicăm fruntea spre ceruri, rugă sfântă de alin,
Spre astralul Rai cu soare din Paradisul divin.
Paradis e și pământul, neclintiți aici să stăm.
Să trăim în armonie. **De-am venit, nu mai plecăm!**

Veşnicia e acasă

Satul drag de-odinioară cu flăcăi, pridvor și glie,
Vatră veche așezată născută din veșnicie,
Lăcrimezi și-ți plângi de milă, satule, părinte drag,
Ți-au plecat din sân flăcăii, degeaba i-aștepți în prag.

Rătăciți în lumea largă, pribegind spre alte zări,
Fără țel, purtați de soartă spre străine așezări,
Plânge satul, plânge țara, își vrea fiii înapoi,
Hai, veniți, aici e Raiul – veșnicia e la noi!

Plânge curtea și pridvorul, grâul cere seceratul,
Este jale-n vatra sfântă, s-a golit de tineri satul
Este strigatul chemarii lacrimilor de sub pleoape,
Caii-n nechezat își cheamă voinicii ca să-i adape.

Singuratic e-acum râul ce curge de-a lungul văii,
Cu-a lui liniște de apă ce-o spărgeau în sat flăcăii.
Unde-i ropotul de cizmă de la hora satului,
Cu scânteia din călcâie și splendoarea portului?

Seacă este și fântâna la răscrucea dinspre curte.
Mucegai e-acum pe jgheabul cel cu apă pentru vite.
Ulița-i și ea pustie, garduri vechi se prăbușesc,
Bătrânii își plâng durerea, lacrimile-i copleșesc.

Unde sunteți, fii ai țării, unde oare vă aflați?
Nu uitați de vatra sfântă, de părinți, surori și frați!
Hai, veniți, v-așteaptă satul, chiar de nu e Paradis.
Veșnicia e ACASĂ – unde ochii ați deschis.

consacraţii

Constantin Samoilă

La Poenărei

Îmi amintesc că, în sat, existau două aparate de radio cu acumulatori: unul aparținea învățătorului Gheorghe Popescu, iar celălalt, preotului din sat, părintele Ioan Constantinescu. Dorința de a intra în posesia unei astfel de minuni îmi răscolea sufletul. Din informațiile copiilor mai mari, am aflat că băiatul preotului, Gorin, mai mare și mai învățat decât mine, construise un aparat de radio cu galenă, aparat ce nu avea nevoie de nicio sursă de alimentare. Curiozitatea mi-a fost atât de mare, încât nu m-am putut abține să cer informațiile necesare de la învățătorul Vălescu de la Școala Corbi, om de toată isprava și bun prieten al elevilor săi. Și el era tânăr, era absolvent de liceu. Urgent, m-am pus pe treabă: o bucată de cristal de galenă, un ac sau o sârmă oțeloasă și bine ascuțită, un mosor pe care înfășuram sârmă subțire, izolată. Din loc în loc, în funcție de numărul de spire, scoteam capete pentru borne, în vederea depistării lungimilor de undă. Căștile de telefon, procurate, după multe insistențe, de la domnul învățător, erau fixate cu un arc la urechi. Antena era făcută din vreo 30 m de sârmă lițată, prinsă de o prăjină din vârful casei și de o altă prăjină în vârful mărului botan. Minunea era, acum, gata!... De obicei, prindeam „Vocea Americii” în limba română și postul național de radio. Mai prindeam și alte posturi, dar nu mă interesau, pentru că nu înțelegeam limba, iar după muzica străină nu alergam. Sârmele izolate, fixate pe pereți și legăturile de la aparat la căști împânzeau toate camerele. Ce minunat era să stai în orice încăpere și să te delectezi cu o îndrăgită muzică populară! Îmi amintesc de străbunica (mama-mare) cum o admira pe „aia bătrână”, pe Maria Tănase. La rândul meu, mă simțeam admirat și eram atât de fericit! Oricum, după băiatul preotului nostru, mă consideram cel mai ingenios copil. Părinții aveau de ce să se fălească! Dar se vor dovedi la fel de „darnici” în „răsplătirea” cum se cuvine a năzbâtiilor mele de mai târziu, care nu vor fi deloc puține!

Poenărei, 2 iulie 1993

consacraţii

Liliana Nanu

Membru al L.S.R.-Argeș

Cântec pentru frunză

Frunză frumoasă, ce-mi treci pe la geam,
Ieri erai verde, fremătai în ram,
Azi arămie, te clatini în vânt,
Și de dorul verii cazi la pământ.

Frunză galbenă, frunză-arămie,
Cuprinși sunt copacii de-astenie,
Plâng în tăcere, privesc cu teamă
Cum veșmântul lor li se destramă.

Frunză galbenă, ca un poem trist
Născut din lacrima unui artist,
Cu toată toamna adunată-n glas,
De la pădure îți iei bun-rămas.

De-acum sub vînt, sub stropi de ploaie reci,
Prin iarna grea urma-va ca să treci,
Sub cerul întunecos, ca de cerneală,
Vei înveli pământul pân' la primăvară.

Gândindu-mă la cât vei îndura,
Să strig îmi vine: -Haide, nu pleca!
Rămâi, frunză frumoasă, sus în ram,
Să-mi cânți duios în teiul de la geam!

În frumusețea-ți verde, de smarald,
Cu bucurie sufletul să-mi scald.
Apoi, din vioară să devii muză,
Să-ți scriu poezii, draga mea frunză.

Hai, lasă-mi timp, să te pot preface
În icoană, cu pana-mi stângace.
Și în verde crud, în inima mea,
Frunză frumoasă, să te pot picta.

Catren de toamnă

Toamna a sosit vicleană,
Coborând pe lângă geană,
Prin frunze a pus arămiu
Și pe la tâmple argintiu.

consacraţii

Ion Alexandru-Dâmbovnic

Dor de Țuțulești

(Poetei Paula Romanescu)

Din umbra gândurilor mele, ca din strană,
Ascult, cu nostalgie, glas de cuc,
Căruia măru-ogrăzii-i dădu hrană,
Cât rătăcii, prin lume, hăbăuc.

Fereastra veche caută spre zare,
Iar prispa sună stins sub pasul meu,
Mă-ncearcă plânsul, însă nu-s în stare
Să-l slobozesc; opri-l-aș tare greu.

Mereu pe drum, deși m-aș vrea acasă
Cu trup, cu suflet, cu-amintiri, cu spleen,
Simt, ca Anteu, puterea când mă lasă,
Că doar aici regenerez deplin.

Între ai mei, ajunși ascunse umbre,
Lângă stejarii care-s încă vii,
Mă lecuiesc de gândurile sumbre,
Simt mângâierea dulcii armonii.

Căsuța albă, primu-mi prag spre lume,
Cu răsărituri și apus de soare,
E, între toate, locul sfânt, anume
Păstrat să înțeleagă ce mă doare:

Mă doare lipsa neamurilor duse,
Tăcerea prispei, noaptea din ferești;

Mă arde jarul vremilor apuse
Și dorul aprig, dor de Țuțulești!

Vânt de pribegie, timp amar…

Fug românii, pleacă-n lumea largă,
Oare nu au loc în țara lor?
Ori, conștiința le-a ajuns pe targă,
Ori, râvnesc exoticul decor!

E știut, din veacurile multe,
C-am avut un zbuciumat destin
Și-am răbdat, și foame, și insulte,
Niciodată, liberi pe deplin.

Niciodată, însă, nu plecară
Mii și milioane, în exod,
Luând cu ei iubirea milenară,
Peste mări, din dor făcându-și pod.

- Ce blestem, ce vrajă, ce ispite
Mințile v-au luat, românii mei,
Și al vostru rost vi-l compromite,
În acest ciudat mileniu trei?!

Ce e drept, nu huzuream, ca trai,
Dar eram cu toții strânși la masă
Și ne potriveam la port și grai –
Astăzi, le-ați uitat, pe toate,-acasă.

Ați uitat de hornul larg din tindă,
De ulcioru-, alt`dată, frigider,
De polița-seif prinsă de grindă,
Ați fugit de românescul ger

Și-ați migrat, și voi, spre țări mai calde,
Tot visând al banilor purcoi;
În Marea-ne, vin alții să se scalde,
Dușul vostru-i apa de la ploi.

Tineri, chiar copii vă luarăți zborul,
Cu rucsacu-n spate, plin de vise;
Nu știați c-o să vă ardă dorul,
Iar destinul vostru compromis e.

Și mai vârstnici bat din poartă-n poartă,
Prin cea Europa sau aiurea;
Munții noștri-încă-aur poartă
Și, pe culmi, mai șuieră pădurea.

În pragul porții, încă, stau bătrânii,
Pita,-n căpistere, mai frământă
Și, pe ploi, pe soare,-n gura stânii,
„Miorița”, bacii o mai cântă,

Deci, e țara noastră încă vie,
Rădăcini avem, în ea, profunde!
Ni-s Carpații scut și temelie
Și ne cântă Dunărea din unde.

- Reveniți, români, degrabă-n țară,
Reaprindeți lampa, focu-n vatră!
Nu vă faceți inima de piatră,
Căci, mai tare, doru-o să vă doară!

consacraţii

Puşa Chiriță

Membru al L.S.R.-Argeș

Dumnezeule,
dă-mi ochi să văd,
urechi să aud,
inimă să simt și
minte
să înțeleg minunile
Tale!

Educația este tot ceea ce rămâne după ce ai uitat tot ce-ai învățat în școală. Egoul este celălalt Eu, cel care nu vreau să fiu, este cel care îmi deschide mintea pentru a zări calea, este celălalt adevăr. Dumnezeule, dă-mi ochi să văd, urechi să aud,nimă să simt și minte să înțeleg minunile Tale!

-Întotdeauna mă simt fericită! Ştii de ce? Pentru că stau cu mintea focalizată în prezent pe ceea ce gândesc, simt, vorbesc şi fac cu atenţie un singur lucru, nu mai multe deodată. Nu mă simt dezamăgită deoarece nu mă aştept la nimic de la nimeni. Aşteptarea doare... Eu sunt Eu, cea care sunt atentă pe a nu-mi compromite mintea și sufletul. Fericirea nu înseamnă să ai tot ce dorești, ci să știi să te bucuri de ceea ce ai!

-Așa cum bine știi: în junglă, vânătorul poate deveni vânat destul de repede, de aceea te întreb cum e lumea ta în afara locului în care trăiești, știi?
-Alegi, alegi, alegi până nu mai ai ce să culegi... Omul este singura ființă care se lasă condusă de cineva mai prost decât el. În lumea animalelor așa ceva nu se întâmplă... În societatea modernă a lor se câștigă banii numai cu ajutorul altor bani. Înlocuiește prejudecata cu curiozitatea. Sunt un student al vieții mele. Calea Regilor este găsirea unui drum mai bun de urmat. Iubirea nu se judecă. Când te îngrijorezi nu faci altceva decât să te rogi la Dumnezeu să-ți manifeste în viitor fricile tale.
-Fericirea adevărată e întotdeauna doar o clipă. Mai mult dac-ar fi n-ar putea a fi îndurată de firea omului și nici de a noastră. Viața e frumoasă, hai s-o trăim împreună! Ține minte: cât timp respiri niciodată nu e prea târziu s-o iei de la capăt.
-Binele nu face zgomot, iar zgomotul nu face bine.
-Niciodată nu ai un vis fără a avea și puterea de a-l face să devină realitate. Acționează pentru a-l manifesta. Alegerea și nu șansa îți determină destinul. Ceea ce crezi, devii. Ceea ce simți, atragi. Ceea ce îți imaginezi, creezi. Ia deciziile bazate pe conștiență, adică rațional și nu emoțional. Nu țipi la o floare care nu crește, ci o uzi.
-Cum?
-Plantează semințele potrivite, conform practicii: pentru a avea un rod de pepene roșu vei planta semințe de pepene roșu și nu de alt soi.
-Ceea ce știu este că nu știu nimic și doar interpretez tot ceea ce văd.
-Cum?
-Tălmăcesc, răstălmăcesc, explic și îmi spun părerea.
-Fiecare înțelege atât cât este. Împacă-te cu propriile-ți emoții, nu te subordona lor. Ești traversat permanent de emoții, la fel cum cerul senin este străbătut permanent de nori, așa pare a fi experiența de a trăi a tuturor ființelor pe Pământ. Într-adevăr nu prea știu ce să fac atunci când aceste emoții sunt foarte intense și mă copleșesc. Simt în corp tensiuni plus alte senzații legate de emoțiile trăite, iar gândurile declanșate de ele îmi zboară prin minte și se rotesc amețitor, repetitiv și devine obositor. Vreau puțină liniște în mintea de acum subordonată lor. Cum ar fi să mă împac cu emoțiile și cu gândurile mele, să schimb perspectiva asupra propriei persoane?! Într-un cuvânt doresc să ies din îngrijorare, din sentimentul de frică pentru orice, incertitudine și să mă împac cu viața mea așa cum este ea, s-o accept cu plusurile și minusurile ei. Acum, practic să mă eliberez emoțional și să-mi descătușez puterea interioară, ceea ce se va reflecta în realitatea exterioară. Fiecare dintre noi este înconjurat de o anumită energie. Cu cât mai mult negativism vom aduce și vom păstra în viața noastră, cu atât este mai probabil să se repete. Legea cauză – efect acționează în cel mai neașteptat mod și timp. Trăim să ne atingem obiectivele propuse, respirăm adânc și facem visele să devină realitate. Omenirea va scăpa de necazuri când deținătorii puterii vor deveni iubitori ai înțelepciunii.
Acesta e unul din jocurile vieții și cum să-l joci ești inspirat să afli stând cu mintea în prezent, necutezând a te întreba: “De ce mi se întâmplă mie aceste lucruri? De ce acum?” Alegerea este numai a ta a consemna schimbarea necesară la momentul oportun. Indiferent dacă progresezi sau involuezi ai nevoie de un registru contabil. Nimeni, niciodată nu a putut spune că nu a fost fericit. Sunt puțin mai fericit astăzi decât am fost ieri? Monitorizează-te cu ajutorul unui registru contabil și afli profitul zilei în curs al stării tale de spirit. În fiecare zi ține contabilitatea. Devin mai bucuros sau am mai puțină bucurie decât am avut ieri? Există două aspecte ale aceleiași provocări de a conștientiza cât ești de fericit și câtă bucurie oferi celor din jurul tău. Pentru a ști acest lucru ai nevoie să ții contabilitatea personal la fel cum o ții pentru a afla profitul banilor tăi. Adevărata comoară este aceea de a fi fericit și a avea o minunată experiență de viață. Fă un scop în sine din conștientizarea bucuriei ce o simți și împărtășirea din plin a acesteia cu cei din jur. Experiența ta de viață este în totalitate creația ta, acțiunea ta, responsabilitatea ta. Preia frâiele fericirii tale, știind că dragostea este dulceața propriilor emoții. Secretul e să fii, nu să ai.
(va urma)

Constance

invitaţii ediţiei

Ramona Enache

Membru al L.S.R.-Argeș

EU, FRUNZĂ ARGINTIE...

Toamna începe să își intre în drepturi,
Oamenii îi plătesc tributuri...
Se îmbracă în haine de piele
Și se feresc de ploaie cu umbrele.
Toamna are zile și nopți cu ceață,
Toamna-i plumburie la față...
E toamnă și se aude al ploii sunet,
Ce cântă al iubirii sonet.
E toamnă... Cu ploaie măruntă,
Ce mângâie frunzele...
E toamnă... Cu ploaie căzută
Cu lacrimi din stele.
Toamna un covor de frunze,
Mustul de struguri pe buze...
Toamna a iubirilor nostalgie
Trezește a sufletelor nevralgie.
Blânda toamnă
E o misterioasă doamnă...
Într-o rochie de frunze,
Cu părul din flori, ce e gata să te infuze.
O, tu, frunză argintie
Purtată de vântul ce adie...
Te cobori încet pe pământ,
Cum se așterne versul în cuvânt.
O, tu, frunză argintie,
Tu, faci toamna să se știe...
Te aștern în poezie,
Precum cuvântul pe hârtie.
Dacă ai ști că te iubesc
Nu ai mai spune că vrei să pleci…
Ci ai spune mulțumesc!
Și să mă iubeşti încerci.

consacrații

Traian Tăbârcea

Membru al L.S.R.-Argeș

TIMP

A trecut o adiere ca un abur
de uitare
Peste visele pierdute într-un
colţ uitat de gând,
S-a zdrobit de stânca
stearpă înc-un val stingher
de mare
Şi s-a-ntins pe plaja udă
sfâşiat de stânci, plângând.

Cerul încărcat de vise
se prăvale peste lume,
Vântul urlă singuratic,
rătăcit în nicăieri,
Îngeri coborâţi din ceruri
cearcă viaţa să adune
Dintre colţuri rătăcite
printre zilele de ieri.

Frunze moarte se-nfioară
în rotiri de nebunie,
Frunze crude se ridică
printre ramuri rătăcite,
Lumea moare, sau se naşte,
parcă nimeni nu mai ştie
Ce e' viaţa, frunze crude sau
doar frunze ofilite ?

Se-nfioară universul ca să
strângă praf în stâncă,
Se adună infinitul pic cu pic
în ape clare,
Mâini ascunse-n universuri
cearcă moartea să înfrângă,
Ca să modeleze viaţă şi
pământ şi cer şi soare.

Pune fir de praf pe gânduri,
picuri de cristal pe gene,
Modelează universul în
priviri făţiş tăioase,
Strânge-n pumn eternitatea
care sub strivire geme,
Peste ea, încet, tăcerea cu
un fir de naşteri coase.

Ia suflarea dintre stele şi-o
aruncă în adâncuri,
Prăvăleşte peste sine vise şi
speranţe, viaţa,
Mângâie uşor speranţa,
umbră strecurată-n gânduri
Şi-şi mai şterge de sudoare
cu iubire caldă faţa.

Şi-n final se lasă toate peste
ochi sticlind de stele,
Peste toate se aşterne,
lucitor precum un nimb,
Clipele de aşteptare, de
iubire, de durere
Şi un picur de speranţă ce-l
numiră simplu....timp.

Timpul este peste toate,
timpul este peste toţi,
Peste gânduri şi speranţe,
peste vise şi uitare,
Fără el nimic nu este, fără el
nimic nu poţi,
Nici măcar să prinzi pe
ţărmuri valul sfărâmat de
mare.

consacrații

Marian Teodor Popescu

Membru al L.S.R.-Argeș

Poem de seară

Ai răsărit în visele mele
Neașteptat,
Dar m-am bucurat
Că te-am întâlnit
Neschimbată,
Ca în anii adolescenței,
Cu ochii căprui și părul,
De culoarea castanului.
Purtai în brațe un Prunc,
Semnul Iubirii mele.
Văluri negre ți-au însemnat
Destinul și mari despărțiri
Au urmat.
Te caut și te revăd
Doar în visele mele,
Sau poate,
La mormântul
Părinților noștri,
Având în mâna stângă
Un buchet de trandafiri roșii,
Iar în cea dreaptă,
Două lumânări înalte,
Ca lacrimile tale.

Visare…

Visam sub șerpii de umbră
Ai amurgului.
La viață,
La sensul ei …
Visam că valuri de căldură
Se ridicau
Din oglinda creață a mării
Și marea se mișca,
Luând cu ea scoici
Și aducând alte scoici.
Și rareori,
În sclipiri curate de soare,
Își înalță cântec în zbor

Un pescăruș,
Bucuros că a gustat
Din splendida
Rază de soare…

Crini îngemănați

Iubirea noastră
Se topea
Într-o seară,
Într-un tren,
Sub șinele lui…
Tu, Crin îmbobocit,
Sub Sfânta Rază
De Soare.
Trenul ne purta,
Iar clipele
Se scurgeau,
Neiertătoare.
Aș fi dorit
Ca drumul
Să nu se
Sfârșească,
Să ajung
Undeva,
Abandonat
Câmpiei,
Cu Crinii
Așteptându-mă,
De parcă
Puritatea
Sufletului tău
Se îngemănase
Cu Târziul
Sufletului meu.

Iubirea noastră

Iubirea noastră s-a născut din alb,
Din colț de munte și splendori alpine.
Nimic în jurul nostru nu e calp,
În suflete e cald și bine.

Ne dezbrăcăm de trup în fața lumii,
De-al timpurilor tainic cod.
Lăsăm să cadă seva-nțelepciunii,
Iar sufletul să fie și rapsod.

consacrații

Elena Maria Duță

Membru al L.S.R.-Argeș

Epidemie de iubire

Nu vei arăta ca nimeni,
când te voi iubi,
aşează-mă între cununi
de flori albe şi galbene,
iar eu îți voi scrie numele, din stele.

Nu voi arăta ca nimeni
când mă vei iubi,
corpul meu îl vei simţi
ca pe o perlă însorită.
Sărutându-mi ochii,
amurgul va arde toată noaptea,
deasupra capului meu.

Nu vom semăna cu nimeni
când ne vom iubi,
Luna şi crengile de la fereastră,
îmi vor părea de cristal.
Vei muşca delicat,
din corpul meu parfumat,
rotund şi roz,
până când ziua se naşte.

Petalele surâsului meu
ţi se vor lipi de gene,
inima mea nu va mai fi frântă,
ca un clopot crăpat.
Sufletul meu va întineri,
ca o nuia netedă de alun.

Dragul meu, te aştept!
Tot acest foc mă mistuie,

va arde din nou în mine.
Și nu se va stinge,
decât în brațele tale.

Ne vom adulmeca mirosurile,
ne vom contopi temperaturile,
n-am să privesc pe geam cum trece timpul,
nici să mă agăţ cu privirea de nori,
visele de noapte, vor fi pierdute.

Suntem conştienţi,
că ne aflăm într-o epidemie de dragoste.

invitații ediției

Bogdana Simionescu

Membru al L.S.R.-Argeș

Numai cu Dumnezeu

Poți să fii și împărat
N-ai caracter, ești ratat.
Ce folos să fii pus
În funcție înaltă, nu-i de-ajuns
Dacă n-ai profesionalism
Și ești om de nimic!
Ce dacă frumos vorbești
Dacă pe interes ești.
Poți să fii om cu renume
Nu dau doi bani pe tine,
Dacă ești plin de mândrie
Și n-ai pic de omenie!
Poți să fii cel mai bogat,
Cu demonul de-ai făcut pact,
Cu tine nu mă însoțesc
Nu vreau, să mă pângăresc!
Degeaba ești omule, tăcut
Dacă în sine ești prefăcut!
Mă voi însoți mereu
Numai cu Dumnezeu!

Dacă ești OM cu mine

Crezi că tot ți se cuvine
Că n-ai fi oricine,
Și vrei lumea la picioare
Să-ți facă numai favoare.
Dar ești profitor
Sclavul intereselor,
Banii nu sunt vinovați
C-ai neuronii ratați!!
Te crezi om de falǎ
Și că ai a vieții școală,
Dar viclenia-i de tine,
N-ai face nimănui bine!
Auzi, cu mine să-ți pui
Imediat pofta în cui
Că, ce a fost nu va mai fi,
Nu mă veți mai folosi!
Știu pe cine acum să ajut,
Și lume, cât de mult,
Nu mai fac ca altădată
Când dădeam totul dintr-odată!
De știi să fii OM cu mine,
O să-ți fie tare bine,
Cu tine lupt și în foc,
Nu te las deloc!
Dacă te porți frumos
Cu mine ești om norocos
Că, nu te las la greu
Voi fi cu tine mereu!!

Legământ cu Bosforul

Sufletul mi-a plecat visător,
C-ar vrea, să facă din Bosfor,
Poezia existenței lui
Cu penița Istanbulului.
Bosforul îl cheamă ca un tată,
Sufletul mult tresaltă,
Abia așteaptă să-l revadă
Acolo viața-i mult mai dragă!
Moscheele, sufletule
Îți sunt energii necunoscute.
Bosforul poate știe
De ce simți atâta energie!
Cu cerneala Bosforului,
Aș scrie misiunea destinului,
Să fie așa cum vreau,
La Bosfor mult să stau!
Sufletule să-mi faci legământ
Cu nu te lași nicicând
De Bosforul de vis,
Iar el să ne fie eternul paradis!

consacrații

Lavinia Vieru

Ecranul de stele

Era una din acele seri de neuitat, şi totuşi, deja devenită comună. Mă pregăteam să mă urc pe colină împreună cu câţiva prieteni pentru a vedea ce se întâmplă de cealaltă parte a lumii. Nu mai aveam conexiune, aşa că cei de acolo nu ne mai puteau distra cu noile lor media. Mai grav era pentru cei care, de câteva sute de generaţii aveau un fel de rude îndepărtate acolo, de când strămoşii lor plecaseră de pe Pământ. Imaginea era ca întotdeauna, colosală, îţi tăia respiraţia. Nu trebuia să îţi dai capul pe spate sau să priveşti în sus ca să admiri bolta de stele, ca în vechile timpuri, ci trebuia să te uiţi drept în faţă, la ecranul de stele. Ca la o comandă, în acea seară atipică, toate păreau că încep să explodeze. Cercuri roşii pâlpâiau, câteodată în sincron, câteodată sacadat şi spectacolul parcă nu înceta.

- Este război. Spuse unul dintre prieteni.
- Nu te pripi! Nu ştim ce se întâmplă cu adevărat. Nu avem veşti. Spuse un al doilea.
- Pe mine mă enervează noile articole apărute pe mapamond. Deja nu mai pot să mă odihnesc. Din fiecare colţ, răzbate câte o ştire. Am spus.

Parcă priveam un spectacol nesfârşit! Aşa se întâmpla în fiecare noapte. Stelele din faţă parcă explodau neobosite în lumini roşii care le încercuiau.

Oare oamenii de acolo sunt bine? Ce se întâmplă cu ei? Chiar este război peste tot în acelaşi timp? Cum este posibil? Ne despart ani lumină. În mod normal, am fi primit în continuare ştiri şi imagini de acolo. Dar s-a întrerupt totul fix în prima seară în care a apărut "spectacolul" de stele. Logic, nu este viabil! Ştirile apărute par a vorbi din surse. Nu avem de unde să ne procurăm surse. Totul este o minciună. Orice om cu capul pe umeri ştie asta.

- Amelia, ai aflat ce se spune?
- Ce anume?
- Se spune că vor să întrerupă legătura cu noi, cea economică, şi înscenează un război interstelar, la ei, acolo.
- Nu cred! Îţi închipui care ar fi costurile?
- Mâine cred că nici nu mai vin pe colină. La două dimineaţa începe de fiecare dată povestea asta…Nu ştiu ce să mai spun…
- Ce mă deranjează este că nu putem să facem nimic în privinţa asta! Stăm şi ne uităm.
- Dacă este o iluzie optică?
- Conexiunea încă ar exista.

Într-o noapte totul se schimbase radical. Am făcut împreună cu prietenii mei plimbarea obişnuită. Ne-am aşezat în faţa cerului vertical aflat departe de noi şi totuşi, atât de aproape încât să ne copleşească. Ne simţeam la adăpost, ca de fiecare dată, dar miracolul vizual ne îngrijora nespus.

De data aceasta, ne-am hotărât să ne relaxăm. Spre stupoarea noastră, cerul era altul! Un număr însemnat de stele se pierdeau în orizont, în adâncime, iar zecile de stele care rămăseseră nu mai pâlpâiau în jurul lor acel halo roşu agitat, ci câte un cerc alb, imaculat. În continuare, nu ştiam ce se întâmplă, dar simţeam cu toţii cum pacea şi liniştea ne invadează corpurile. Trăiam o stranie senzaţie de mulţumire, ca şi cum totul a luat sfârşit.

invitaţii ediției

Dorina Mihai-Moise

Membru al L.S.R.-Argeș

Amintire

Am rămas aceeaşi copilă imposibilă:
Mamă şi moaşă de lumi efemere,
Spirit derivând în cavalcade,
Şi iubită rănită !

Azi aş vrea să covârşesc neantul
Cu făpturi şi himere,
Mâine aş vrea să ating înaltul
Cu o frunte de stele !

În jurul meu pluteşte disperarea,
În umbra mea suspină frumuseţea,
Prietena mă-mbie cu ardoarea,
Eu o rănesc cu tristeţea !

În urmă aş vrea să o ştiu fericită,
Mulţumită de sine,
Dar ea jonglează cu tristeţile mele,
Ca o frumoasă sibilă !

Am să spun: clipă, eşti mult prea frumoasă,
Şi eu mă pierd în apele tale,
Soarele te-a-nghiţit cu uimire,
Şi-altă clipă răsare !

invitaţii ediției

Mihai Moise

Membru al L.S.R.-Argeș

BUCURIA DE A TRĂI

Nu e nimic mai scump pe lume,
Să te naşti şi să ajungi un nume,
Aşa precum Poetul Naţional ne-o spune,
Căci din mila Sfântului
facem umbră pământului !

Viaţă din iubirea Mântuitorului
Primim când suntem căzuţi,
Fecioara nu ne lasă pierduţi
În marea-nvolburată de păcate !

Trăieşte, omule, şi-ntotdeauna speră
Căci ai un rost pe-a lumii sferă.
Bucură-te de aer, lumină şi de verdele
Ce inundă şi alungă ale întunericului perdele !

Bucură-te, frate, bucură-te,
De orice rău şi-ntinăciune scutură-te,
Să vezi cu ochii tăi cum înfloresc
Trandafirii şi crinii ce nu se ofilesc !

Nu neglija pe fratele ce din greu suspină,
Adu-i un bob de credinţă din a ta stupină,
Ţine-l de mână şi arată-i calea,
Ce duce în Rai unde nu există jalea !

Bucuria de a trăi rămâne-n veac,
Divina melodie ce nu se sfârşeşte,
Iisus rămâne al nostru Învăţător,
În taină pentru noi preadulce rugător !

invitaţii ediției

Ovidiu Ștefan Ciucă

Membru al L.S.R.-Argeș

Sunt recunoscător

Astăzi este cea mai frumoasă zi din viața mea!

Mulțumesc pentru iubirea ce o primesc, mă face să mă simt special, unic, frumos, talentat și demn de iubire.

Toate transformările se produc la cele mai înalte octave, în cele mai înalte vibrații, cele mai potrivite pentru mine, primesc tot ce este mai bun, mulțumesc Universului pentru razele din Soare care îmi mângâie inima.

Mulțumesc vouă, prietenilor, familiei mele !

Astăzi am constatat, încă o dată, că iubirea este cheia, ascultându-mi inima, iau cele mai bune decizii și, astfel, cresc.

Din iubire, cu iubire, am parte de tot ce este mai bun pentru mine, sunt recunoscător, mulțumesc, vă iubesc !

Cel mai frumos este atunci când poți oferi, de fapt, atunci primești cu adevărat, chiar dacă este doar o vorbă, un zâmbet, un masaj, o atingere, o îmbrățișare...nu te costă nimic și fac totul.

Pentru cineva poate însemna renașterea, o rază de Soare, o sămânță de iubire, o infuzie de fericire, un elixir.

Unde este iubire nu mai este loc de altceva, dar acest sentiment minunat care te luminează precum flacăra veșnică, te duce pe cele mai înalte culmi ale adevăratei bogății.

Ce poate fi mai frumos, decât să iubești și să fii iubit, retoric!

Este sublimul, cel care te face să te simți viu, trăitor, să fii axat mereu în Soare!

tinere scântei

Marius Ionescu

Membru al L.S.R.-Argeș

TABLOU DE TABULA RASA

Cu ochi închişi
de prea mult soare,
privesc în vis
gânduri de tablă
ras-tuns-frezată
ce-aşteaptă să-i crească
un codru de poezie
din amintiri

Azi, ca şi ieri
ascult până la însuşire
cântecul nostru
şi trăiesc în plină zi
visul tău cu steaguri înstelate
şi zboruri de noapte
spre mâinele
ce nu va mai veni
poate niciodată...

invitaţii ediției

Gelu Ungureanu

- **VOLUM DE VERSURI: CLIPE RECOMPUSE**

ODATĂ ŞI ODATĂ

Odată și odată tot o să caut arhitectul
de drumuri domoale;
o să pun la cale o binefacere
accesibilă, rezonabilă.
Am să înlătur cu ajutorul fetelor bătrâne
superstițiile rămase (surescitate)
încă din tinerețe, ce dau mai tot timpul
într-o nostalgie peticită.
O să subţiez efectivele de beligeranți;
voi instala starea cuantică
ce va reduce simţitor
cheltuielile legate de interacţiuni
ineficiente.
Dacă pașii n-or mai lăsa urme,
ci doar pete nesemnificative de viață,
voi căuta pe cineva binevoitor
să mă scoată din vestiarul ezitărilor,
să termin odată cu amestecul enervant
de sughiţuri;
mereu mă pomenește cineva!
Am să veghez ca totul să funcționeze
bine, nu precum foalele vecinului
fierar Paipală, „așa și-așa!”, și o să-l rog
pe paznic să termine cu somațiile

când merg pe drum cu milă; chipurile
îi deranjez crezul lui de om dur.
În prima zi de vară am să răscolesc
printre nervi și simțăminte,
să mai dărâm din zidurile
ajunse mai multe decât noi,
iar la culcare voi scoate pe nas
fumul de ţigări fine de foi, Henri
Wintermans Half Corona;
eu și arhitectul de drumuri domoale!

ZVONINDU-SE

Zvonindu-se în lume de singurătatea mea
s-a lansat pur și simplu o modă
atrăgându-mi, unul după altul,
mii de simpatizanți (nu mi-am dorit,
cred că a fost un virus!).
Am primit tot atâtea like-uri
care au inundat telefonul;
am crezut că m-am liniștit
și rămân în binecuvântata
pustietate;
dar de unde, mulțumirea mea de sine
a trecut de la primul venit,
din mână-n mână, molipsitor,
pe toate continentele.
Eram mai supărat decât dacă
aş fi fost în spital; îmi pierise gustul
dezinteresat pentru mersul pe jos,
chiar mai grav, a început să-mi fie milă
de toată lumea; un soi de altruism alterat.
Aseară am observat că am uitat
o parte din istorie, cea recentă, dar
sunt mai uşurat, cu riscul că voi fi bănuit
de simplitate și judecată incertă. Am
comandat totuşi un manual cu
rezumatul marilor descoperiri;
poate îmi înlătur inutilitatea și plictiseala.
Dacă tot am constatat că eul mi s-a
aplatizat de subiectivism și mi-e
greu să vorbesc, lăsându-mă
împins de la spate de Cel de Sus,
și el singur cuc, atunci am vaga
bănuială că însuși directorul închisorii
e nedumerit, dar tace, făcând pe naivul,
conspirând.
Am să schimb poarta cu o fereastră;
să privesc cerul
cum vine agale pe drum, în timp ce
singurătatea va pune lacăte porții.

invitaţii ediţiei

Alexandru Bucescu

Omul cititor

În urmă cu ceva timp, am văzut un site care oferea cărţi cu tematica – elevarea spirituală. El cuprindea nu mai puţin de 40.000 de titluri. Un calcul simplu ne arată că, citind o carte pe zi, începând cu prima zi de viaţă, ne trebuie 109,5 ani pentru a le parcurge. Cât despre elevare să nu mai vorbim. Şi mai sunt multe asemenea site-uri.

Vă sfătuiesc un singur lucru. Dacă citiţi cărţi de spiritualitate şi multe altele de aceeaşi factură, din câte ni se oferă, să nu deveniţi înţelepţi. Căci afirmă Giami: „Înţelepciunea e în carte, iar înţeleptul în mormânt."

Pico della Mirandola (1463-1494), unul dintre cei mai mari umanişti italieni, la 14 ani intra la universitate. Cunoştea limbile: latină, ebraică, aramaică, italiană şi s-a oferit să susţină o teză despre tot ce se poate şti. De fapt a publicat 900 de teze asupra temelor filozofice şi teologice posibile din acel timp. După cum aţi observat, a trăit doar 31 de ani. Deci avea dreptate Giami!

Se spune că în toate producţiile literare, admirăm fondul „murdar" al individului (al autorului), fond ce ne-ar îngrozi de-ar apărea în goliciunea lui. Îl admirăm însă în haina lui literară, admirăm „diamantul" care nu-i decât rezultatul sublimat al „cărbunelui" murdar şi negru, de care ne ferim să nu ne murdărească.

Un exemplu al afirmaţiei de mai sus îl găsim la Marie Bonaparte în studiul pe care l-a făcut asupra lui Edgar Allan Poe, scoţând la iveală substratul psihologic brut ce-a alimentat opera marelui scriitor american.

Unul dintre poeţii ruşi care s-a bucurat de o deosebită celebritate a fost Serghei Esenin (1895-1925). Bărbat deosebit de carismatic şi temperamental, căsătorit de cinci ori, a avut şi multe alte iubiri.

Una dintre soţii, celebra dansatoare Isadora Duncan, a avut un sfârşit tragic. A murit ştrangulată de lunga eşarfă ce o purta la gât şi care s-a înfăşurat pe roata din spate a automobilului decapotabil pe care-l conducea. Dintre iubitele lui, Galina Benislavskaia s-a sinucis la mormântul poetului la un an după moartea acestuia.

Abuzul de alcool şi droguri i-a subminat grav sănătatea, ducând la frecvente spitalizări. În anul 1925, cu două zile după Crăciun, şi-a tăiat venele de la mâna stângă şi a scris un poem de adio, cu propriul sânge, după care s-a spânzurat de ţevile de încălzire de pe tavanul hotelului „Angleterre" din Sankt Petersburg, unde mai locuise cândva cu Isadora.

Se consideră că visul acesta care credem că este lumea, a început atunci când Dumnezeu a uitat să râdă. Dacă putem râde de lume şi de ego, o să dispară ca problemă. Cel mai rău lucru pe care-l putem săvârşi este să ne luptăm cu problemele, pentru că le facem să pară reale.

În ciuda felului cum a sfârşit, Serghei Esenin ne dă un sfat similar în poemul „Omul negru". Un sfat ce sintetizează în el singura atitudine demnă de urmat în viaţă.

Vă prezentăm aceste versuri, chiar dacă Maestrul Morya ne atenţionează că: „Şi în cadenţele versului se ascunde delictul":

Când te bântuie tristeţea,
Când pierzi toate,
Când te doare,
Când te-nşfacă gerul vieţii,
Sub furtuni, sub ani, sub vânt,
Să te-arăţi tăcut şi simplu,
Să zâmbeşti cu nepăsare,
E cea mai înaltă artă
Dintre câte-s pe pământ.

tinere scântei

Marina Pantazi

Baladă de toamnă

Toamna și a început suspinul
C-un buchet de frunze uscate
Se usucă mărăcinii
Peste câmpurile brăzdate.
Strugurii își revarsă bobul
Plini de suc, plesnind în soare
Aerul miroase a ploaie,
A fructe coapte și răcoare.
E toamnă, și vântul și-ascute arcușul
Pe sufletele noastre
De ne cuprinde melancolia și o stare de angoasă
Natura se pictează în culori,
din ce în ce mai calde si sublime
De parcă un pictor a vărsat vopseaua peste glie.
Copacii strălucesc la răsărit
În vesele culori temerare
Dansând sub bolta infinită
Cu mișcări line și diafane,
Si parca ne îndeamnă la visare
După o altă toamnă îndepărtată
Când tinerețea ne bătea la poartă.

Rugă

Coboară Doamne de pe cruce
Poporul tău cam greu o duce
Prea multe necazuri ne-au izbit
Unii au uitat când au mai zâmbit.
Coboară Doamne, nu lăsa să moară
Credința să sune în suflete ca o vioară
Întinde-ne o mână să ne agățăm
De tine, și păcatele să le spălăm.
Pământul să redevină paradisul uitat
Fără ură, invidii și gândul necurat.
Să răsune în aer doar râsete de copii
Să nu existe boli sau alte pandemii
Să nu râvnim la mai mult decât avem
Iubirea să ne fie motto-ul nostru suprem.

invitaţii ediţiei

Nae Stancu

Căință

,,Ce mare-i poarta și
ce larg e drumul
Care te duce spre
ispită!’’
Cugetam, eu pășind
pe caldarâmul
Ce duce la a mea iubită.

Jurnal intim

Eram june cu priză la femei,
Când iubita mea mă adora!
Dar am rămas în viața dumneaei
La poziția, ,,etcetera”

La pensie

Ca timpul să îmi treacă,
Mai beau un țoi de ,,mitilic’’,
Mai pufăi o mahoarcă;
Că-i greu, și să nu faci nimic!

Revelație

Femeile-s sublime, senzaționale,
Au farmec, sunt fascinante, culte,
Fac lucruri excepționale
De’aia-i bine s-ai mai multe.

La confesiune

Nu mai bea Nae, închide ,,sorbul’’ !
A conchis popa când mă spovedea…
Eu i-am replicat, cum a zis orbul:
,,Vom vedea!’’

invitaţii ediției

Maria Giurgiu

Membru al L.S.R.-Argeș

VIS DE TOAMNĂ

Era toamnă, seară,
VANTUL DE NORD se înfoia
sfidător, ca un tartor,
foşnind glaciar,
ne ploua rugina din frunze...
la colţul aleii pentru o veşnicie,
frunzăritul
frunzelor...
MĂTURĂTORUL zelos,
ne-a privit cu coada ochiului,
îi păream
indivizi dubioşi...
fără măşti... scăpătaţi...
şedeam așa...
aiuriți,
-vis de libertate
banal!
îmbrățișați
pe-o bancă,
îl ignoram,
-scandalizaţi
de vaietul firesc
al mâțelor
în călduri
flecăream, sărutându-ne.
-îmi resfirai visele
pe oceanul
nopții
recitându-mi
patetic
din poeme prăfuite.
MĂTURĂTORUL
se deslănţui înjurând
cinismul
VÂNTULUI DE NORD.

îndemnuri

Mihaela Bujor

Se uită la mine o floare și nu crede

Mi-ai picurat dimineață pe frunte
O rouă curată, prin boabe mărunte...
Ai simțit că mi-e veșted veşmântul
Şi că sub picioare am tare uscat pământul.
Mi s-a luminat privirea, iar părul mi-e verde...
Se uită la mine o floare și nu crede
Că m-am schimbat din doi picuri de rouă
Ce mi-au îmbrăcat trupul într-o haină nouă.
Ce mult contează când de tine-i pasă
Cuiva care te vrea mereu frumoasă!
Când nu-ți este-aproape, îl simți într-un gând
Şi pleacă tristețile urâte rând pe rând,
Lăsând reavăna rouă să îți inunde chipul,
Aşa cum inundă, pe țărm, marea nisipul.

Şi dacă-mi dai și-un pic de soare…

Nu-ți cer decât un pumn de pământ
Să-mi fac din el un nou veșmânt
Inimii mele ne-nțelese și seci,
Că lacrimi multe și reci
I-au stricat mai demult adăpostul
Şi nu își găsește niciunde rostul.

Vreau să nu mă recunoască nicio făptură
Care în suflet nu ține căldură,
Şi care-a făcut ochii-mi să plângă
Şi-atâta durere în ei să strângă.
Să mă știi doar tu, cel care
Hainelor mele știi să pui culoare.

Mai îndrăznesc să-ți cer un capăt de izvor,
Să-mi ud pământul să pot să nu mor
Şi dacă-mi dai și-un pic de soare
Şi-un dulce iz de floare
Te voi ruga să îmi rămâi mereu,
Iar eu...îți voi rămâne doar Eu...

invitaţii ediţiei

Radu-Nicolae Dobrescu

MEANDRE
VOLUMUL II

Au trecut câteva săptămâni bune de când Niki a păşit pentru prima dată în Institutul de Subingineri, în acea zi de început de septembrie.

Deşi tata îi explicase, în linii mari, cum poate ajunge acolo, Niki tot a trebuit să mai întrebe unde este strada *Doaga*.

«Ce nume ?! Oare de unde vine ?»

În ziua aceea, când a păşit pentru prima dată pe trotuarul ei, Niki nu ştia ce lupte grele s-au dat între armata română şi cea germană în august 1917 în satul cu acest nume, situat pe linia frontului Mărăşeşti – Mărăşti – Oituz. A aflat mai târziu, de la un coleg împătimit de istorie.

Spre mirarea sa, ceea ce căuta el era doar o străduţă cu câteva case modeste, între care fusese *plantată* o clădire standard de şcoală: SUBINGINERII, cum îi spuneau oamenii locului.

Niki s-a oprit în faţa grilajului din fier forjat, a privit în jur ca să-şi întipărească bine în memorie locul, înainte de a păşi pe aleea care ducea la intrarea în clădire.

În stânga, o căsuţă adăpostea, se pare, o cârciumă, dacă te luai după zgomotul ce răzbătea dinăuntru până în stradă.

În partea dreaptă, strada se termina dincolo de un teren viran, închis cu un gard de scânduri, pe care proprietarul prinsese o bucată de tablă, pe care scrisese cu nişte majuscule strâmbe: «DEJUGATUL INTERZIS».

Ajuns în hol, se pregătea să discute cu un bărbat ce părea a fi portar, când – din interior – a apărut fostul lui coleg din uzină – Octav:

− Ce cauţi pe la noi, *domnule* Bunescu?

− Corect ar fi să mă întrebi: pe cine caut? … Am aflat că Politehnica mi-a admis dosarul de angajare şi am venit să mă interesez ce am de făcut.

− Aha, deci tu eşti cel despre care am auzit că vine pentru una dintre disciplinele noi ale *anului trei*. Aşadar, te-ai hotărât şi tu să pleci de la *uzină*! Tu, care erai atât de încântat…

− Eh, îşi mai schimbă omul părerile… E o poveste mai lungă. Acum am venit din armată, am lenevit câteva zile şi azi m-am hotărât să vin, să văd despre ce este vorba. Până una-alta cine mă poate lămuri pe aici ?

− Decanul şi ceilalţi şefi sunt la Bucureşti, pentru că este sesiune de admitere. Examenele s-au ţinut aici, dar corectarea tezelor se face la Politehnică. Pentru treaba asta poţi vorbi cu şeful de cadre. Hai cu mine!

Au urcat scara împreună până la primul etaj, unde, într-o cameră strâmtă, au stat de vorbă cu cel ce se ocupa de angajări.

− Da, senatul Politehnicii v-a aprobat dosarul. Acum trebuie să vă completaţi fişa medicală. Dar nu este chiar o urgenţă. Şi mai este *ceva*, dar de acest *ceva* ne vom ocupa noi: trebuie să vă obţinem transferul de la uzină. În interesul serviciului, bineînţeles.

Asta a fost tot. Apoi, Octav i-a arătat… *laboratoarele*, nişte săli de clasă în care erau înghesuite maşini-unelte, mese şi scaune.

− Suntem aici de anul trecut. Tot ce vezi sunt donaţii. De la *uzină*, de la *ARO* Câmpulung… Chestia este că multe dintre ele nu funcţionează.

− Şi-atunci de ce le-aţi mai primit ?

− Trebuia să avem ceva prin laboratoare, nu ?... Noi le folosim ca să arătăm studenţilor construcţia lor, care sunt subansamblele principale ale unei maşini-unelte. De fapt, numai câţiva studenţi au nevoie de explicaţii mai amănunţite. Cei care au venit direct din liceu. Majoritatea, însă, sunt foşti muncitori sau maiştri din uzină… Dar tu pentru ce disciplină ai venit?

− Pentru tratamente termice. Am înţeles că este primul an când se predă această materie.

− Vasăzică tu eşti cel despre care vorbea şefu’ că vine din armată. Noi credeam că vine un militar, un *moş Teacă*.

− Acum te-ai lămurit?!... Se pare că mie mi-au rezervat orele de laborator, dar cine va preda cursul?

(Va urma)

invitații ediției

Silvia Giurgiu

Cavalerul Luminii

Peste satul amuțit și paralizat de troienele înalte cât gardul, spiritul întârziat al sărbătorilor de iarnă abia trecute se lamenta, prins de viforul aprig, ce se răsucea și se despletea printre salcâmii din vale, pe care-i îndoia cu turbare, încercând să-i doboare. Pădurea fiind tânără, se mlădia supusă și elastică sub puterea vântului, formând cupluri grațioase de balerini, ce se învârteau într-un vals amețitor și disperat. Fulgii de zăpadă se agățau de ramurile înlănțuite într-o îmbrățișare pasională, poleindu-le cu argintul lor suav.

Ascultând impresionați simfonia iernii, îmbrățișați asemeni salcâmilor balerini, doi tineri îndrăgostiți își suspinau iubirea secretă, ascunși între doi munți de zăpadă, ce păzeau cărarea invizibilă, de la poartă până-n uliță. Iubirea lor se născuse cu un an în urmă, neinspirată, nefericită și nepotrivită. Dar, parcă inima cunoaște oprelişti?! Iubirea este ca și fructul oprit; cu cât e mai interzis, cu atât e mai ispititor.

Florina abia împlinise șaptesprezece ani, iar inima ei nu vibrase încă pentru nimeni. Era Ajunul Anului Nou, când satul lor începuse să răsune către seară de clinchetele zglobii ale clopoțeilor, glasuri de băieți care strigau veseli pe la porți, bătăile ritmice ale tobelor și pocnete de bici, urmate de chiuituri, ce despicau gerul iernii cu fulgere de tinerețe și bucurie. Colindele curgeau peste săteni binecuvântate, stârnind zâmbete calde, mulțumire și speranțe. Țuica fiartă frigea limbile și dezlega îndrăzneala colindătorilor, ale căror priviri aprinse împungeau obrajii fetelor, ce chicoteau pe sub streșinile tivite cu țurțuri de gheață, împreună cu vrăbiile speriate de acel tămbălău neprevăzut. Printre versurile Plugușorului, flăcăii strecurau invitații subtile, aluzii înțelese doar de cele cărora le erau destinate, iar inimile se aprindeau una pe alta, stârnind un incendiu nevăzut, ce urma să fie stins în orele magice ale nopții dintre ani, când ulițele troienite ale satului se umpleau de viață, cântece și voie bună.

Când ceata flăcăilor ajunse la casa lor, familia scoase în cerdac masa încărcată cu bunătăți, iar într-un ibric imens clocotea încă țuica dulce și parfumată, ce aștepta să fie gustată și evaluată de colindători. Vasile și Jeana, părinții Florinei și ai celor trei frați ai ei, erau oameni gospodari și harnici, iar în casa lor belșugul și buna înțelegere se țineau de mână. Copiii erau cuminți și educați, instruiți pe la școlile din orașul apropiat, iar cei mari aspirau chiar la Universitatea din capitală. Vasile era foarte mândru de progeniturile sale și nu precupețea niciun efort sau cheltuială, pentru a le facilita un viitor strălucit. Îi învățase de mici cu munca ogorului și a gospodăriei, unde fiecare avea sarcinile sale bine stabilite, pe care ei le îndeplineau cu tragere de inimă și responsabilitate. Adunase cu cinste și dreptate tot ce aveau acum, împreună cu femeia lui vrednică și frumoasă, iar copiii săi puteau aspira la mai mult decât ceilalți tineri de vârsta lor, care se luptau cu sărăcia, lipsurile și munca grea și inutilă a puținului pământ, pe care-l aveau majoritatea familiilor din satul lor.

În acel Ajun de an nou, curtea lor se umplu de colindători și săteni. Asistară cu drag la obiceiurile din străbuni pe care le onorară cum se cuvine cu bucate alese, băutură și voie bună. Deodată, sub cerdac unde Florina mezina familiei privea cu obrajii în flăcări forfota curții se auzi trilul fermecat și dulce al unei viori, care amuți toată suflarea prezentă. Horia, un tânăr cu o faimă cam îndoielnică din satul vecin, dar cunoscut pentru măiestria cu care mânuia acel instrument muzical, dădu glas inimii printr-o baladă tristă, care povestea despre o iubire nefericită, ce stoarse lacrimi din ochii ascultătorilor, stârni o furtună violentă în sufletul pur al fetei căreia îi era dedicată și aprinse mânia în ochii gazdelor, care o încadrară asemeni unor cerberi pe tânăra fată, vizată de săgeata inoportună a lui Eros.

(Va urma)

George Terziu-Scriitor, editor

1.A APARUT O NOUA REVISTA , UNICA IN ROMANIA: Elite tinere
PARTENERII REVISTEI NOASTRE:
Academia oamenilor de ştiinţă
CONSILIUL MONDIAL ROMÂN
Director George Terziu manager Editura şi scriitor, fondator
Numele revistei **TINERE TALENTE**
PERIODICITATE: LA 1-2 LUNI
Ce conţine revista:
Tinere talente până la 18 ani din orice domeniu, mediatizare
Materiale despre noţiunea de talent pe plan internaţional
Legi referitoare la talentul copiilor
Instituţii la subiect
Surse de finanţare în domeniu
Cărţi motivaţionale, sponsorizări
Centre de excelenţă ţară şi străinătate
Iniţiative referitoare la subiect
Mediatizare organizaţii CARE AJUTĂ copiii TALENTAŢI
Mediatizare tabere pe temă, realizate de noi sau în parteneriat
Cazuri concrete de copii talentaţi (date identificare, contacte)
Alte persoane care se implică în acest domeniu
Sugestii, idei
Nu vom face revista doar cu copii români
Parteneriate intre revista noastră şi alte reviste din străinătate
Distribuţie internaţională
Revista nu este zonala ci naţională şi internaţională
Această revistă va fi corelata şi cu parteneriate cu posturi tv, radio, pagini de web.

CELEI CE VA SĂ VIE

Vino cu mine, i-am zis, vino cu mine în carte,
Să construim vise şi castele şi câmpuri,
Ea, ştia că aproape înseamnă departe

Nu mai gândi atât, am zis, vino cu mine pe stea,
Ea nu vorbea nimic, visa şi râdea.

Vino cu mine, i-am zis, vino cu pleoapele,
Cu mine vei învăţa aproapele,

Hai să plutim peste flori, cu miresme adânci uneori
Fără priviri o rugam, fără lumea din stea,
Ea nu pleca, eu o iubeam, ea tăcea.

Vino cu mine departe, departe, departe,
Cu muguri ţâşnind din chinul ochilor goi...
Vino cu mine, i-am zis, să fugim, să fugim într-o carte,
Cuvinte fierbinţi strivite-ntre foi...

Lumea noastră vibra, vibram amândoi!
Moto: Copiii nu au voie să se joace împreună decât
la un metru jumate distanţă, unul faţă de altul...

Femeile de România

În România mea femeile râd în hohote
Doamne ce mai râd femeile în România mea!
Dar în fiecare dimineaţă vine omul DE LA GUVERN
Şi le dă peste râs cu o bidinea
Femeile se fac albe ca varul
Se contorsionează şi dispar în neant, egal
În vreme ce eu mestec literatură
Şi mă balonez ca un cal
Opinia publică ia atitudine
Femeile sunt o rasă de câine
Periculoase cu râsul lor colorat
Destabilizând România de mâine

La anul se va da un decret
Întru instaurarea râsului discret

CUVÂNTUL ARGEȘEAN

revistă literară, editată de **Filiala Argeş a Ligii Scriitorilor Români** şi **Centrul Cultural Piteşti**, sub egida căruia apare.

Anul III - Nr. 5 (21) 2021 **ISSN 2601 - 3851**

Președintele L.S.R. Filiala Argeș

Adrian MITROI

Revista este tipărită cu sprijinul financiar primit de la **Primăria Municipiului Pitești**, prin intermediul **Centrului Cultural** al Municipiului Pitești.

Redactorii acestui număr:

Responsabilitatea celor scrise și corectura revin în exclusivitate autorilor.

Adresa redacţiei:

Piteşti, str. Calea Craiovei, nr. 2, bl. G1.
(Casa Cărţii)

Blogul filialei Argeş a Ligii:

http\\ ligascriitorilordinarges. wordpress.com

Revista poate fi citită şi pe site-ul **Centrului Cultural Piteşti**, unde se găsesc şi înregistrările filmate ale cenaclurilor lunare.

Tiparul executat la TIPARG S.A.

Revista este deschisă spre publicare oricărui scriitor, consacrat sau aflat la începutul carierei.

Pentru corespondenţă, sau pentru a intra în posesia acesteia, folosiți: **cuvantul.argesean@gmail.com**

DRUM LIN SPRE CERURI !

Puşa Chiriţă

CONSTANCE

,,Legea cauză – efect acționează în cel mai neașteptat mod și timp.
Trăim să ne atingem obiectivele propuse, respirăm adânc și facem visele să devină realitate. Omenirea va scăpa de necazuri, când deținătorii puterii vor deveni iubitori ai înțelepciunii.’’

CUVÂNTUL

ARGEȘEAN

"Ştiinţa înseamnă pur şi simplu
un agregat al tuturor reţetelor
care sunt întotdeauna de succes.
Tot restul este literatură."

Paul Valery

Lavinia Elena Vieru

Înger

DECEMBRIE 2021

„ ÎNGER''- pictură de
Lavinia Elena Vieru

CUVÂNTUL
ARGEȘEAN